

Przedownik

Codziennie ilustrowane pismo narodowe i katolickie

Nr. 114

Ł

Rok 65

Sobota, dnia 18 maja 1935

Marszałek Francji gen. Pétain przybył do Polski

W drodze do Warszawy marsz.. Pétain zatrzymał się w Berlinie i Poznaniu, gdzie zwiedził zabytki historyczne

Berlin. (Tel. wł.) Dziś rano przejeżdżał przez Berlin marsz. Pétain w drodze do Warszawy.

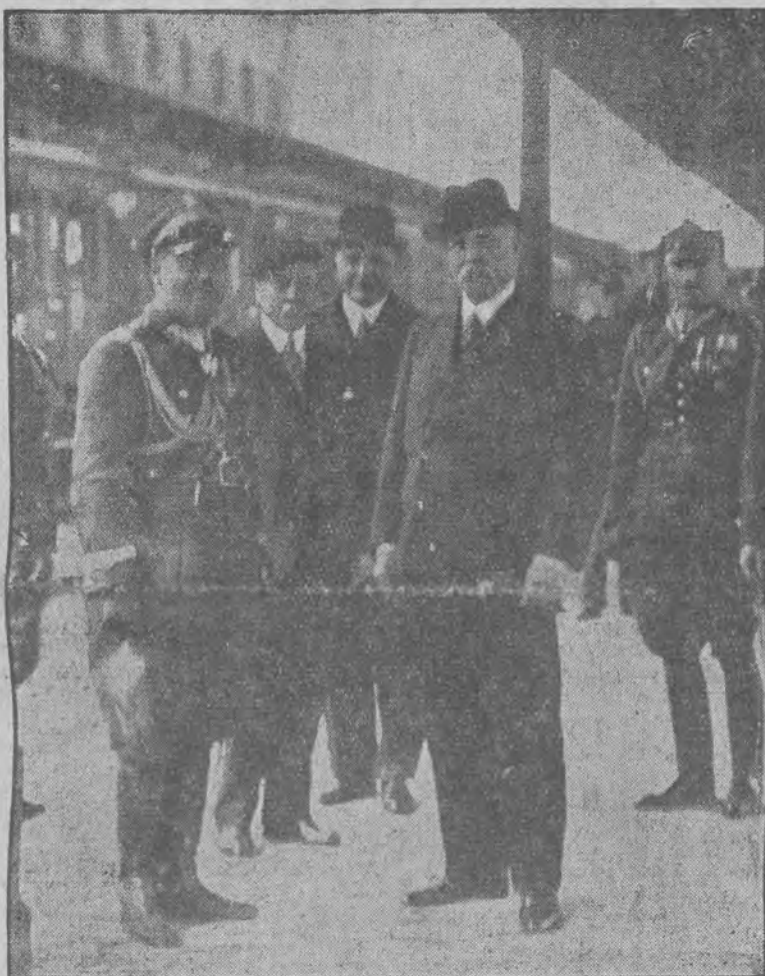
Pociąg paryski przybył o godz. 8,45 na dworzec Friedrichstrasse, gdzie marsz. Pétain powitał ambasador francuski François Poncet, przedstawiciel ambasady polskiej oraz w imieniu Hitlera i min. Reichswehry gen. Blomberga, gen. von Reichenau, który obwiesił marszałka Pétain w swoim samochodzie po Berlinie.

O godz. 10 marsz. Pétain wyruszył w dalszą drogę.

Poznań, 16. V. Dziś bawił przejazdem w Poznaniu marszałek Pétain, udający się do Warszawy na pogrzeb śp. marsz. Piłsudskiego, jako główny delegat armji francuskiej. Marsz. Pétain przybył do Poznania pociągiem pospiesznym z Berlina o godz. 14,29, w towarzystwie gen. Colson, gen. Faury (który przez 9 lat był kierownikiem francuskiej misji wojskowej w Warszawie) i sekretarza p. Ségal.

Na dworcu powitał marszałka Pétaina p. wojewoda poznański Maruszewski, dowódca O. K. VII gen. Knoll-Kownacki, konsul Republiki Francuskiej p. Dutard i mjr. dypl. Ostrowski. Następnie marszałek Pétain udał się samochodem D. O. K. VII na przejażdżkę po Poznaniu, oglądając zamek, ratusz, katedrę i t. d., poczem powrócił na dworzec i odjechał do Warszawy pociągiem pospiesznym o godz. 15,20.

Warszawa. (Tel. wł.) O godz. 18 przyjechała do Warszawy pociągiem „lux“ nadzwyczajna delegacja francuska, składająca się z następujących osób: marszałek Pétain, gen. Colson, szef sztabu generalnego, gen. Pujot, przewodniczący wyższej rady wojennej armji napowietrznej, gen. Faury, b. szef misji wojskowej w Warszawie i b. naczelnik wyższej szkoły wojennej w Warszawie, admirał Decoux, szef sztabu generalnego marynarki wojennej, major Malraison, członek sztabu generalnego, mjr. Moujon ze sztabu generalnego marszałka Pétaina i Ségal, sekretarz ambasady i referent spraw polskich w francuskim M. S. Z.

MARSZ. PETAIN W POZNANIU

Na zdjęciu moment powitania marszałka Pétaina na dworcu w Poznaniu: od prawej marsz. Pétain, konsul francuski w Poznaniu p. Dutard, gen. Faury oraz d-ca O. K. VII gen. Knoll-Kownacki.

Delegacja zajęła do Hotelu Europejskiego, gdzie zamieszkuje. O godz. 9 przyjechał min. Laval, jako delegat rządu i prezydenta Republiki Francuskiej. Laval zabawi w Warszawie przez piątek i pojedzie do Krakowa.

Dwudniowa przerwa w obradach BB nad projektem nowej ordynacji wyborczej

Warszawa. (Tel. wł.) Obrady komisji konstytucyjnej B. B. odbywały się wczoraj rano i po południu bez

względu na przygotowania pogrzebowe, które w chwili obecnej pochłaniają dużą część uwagi kół kierowniczych.

Ze strony prezesa B. B. W. R. nagli się nieustannie o pospiech w montowaniu projektu ordynacji wyborczej, pragnąc, aby ją przyjęto jak najszybciej.

Pewnym czynnikiem kierowniczym z B. B. zależy bardzo na tem, aby projekt ordynacji wyborczej został przyjęty w formie przedstawionej przez p. Sławka, bez zasadniczych zmian, o które walczy odłam B. B. z konserwatywnymi na czele. Znajdują oni sukurs z lewego skrzydła „sanacji“, opowiadającego się nadal za utrzymaniem przynajmniej czteroprzymiotnikowego głosowania. Namietne dyskusje toczyły się jeszcze dziś dokoła wysuwania kandydatów na postów, posiadających imienne poparcie wyborców w pewnej określonej liczbie.

Wersje, jakoby komisja konstytucyjna B. B. w dniu dzisiejszym przyjęła ostatecznie projekt ordynacji bez żadnych poprawek, przyjmowane są w kółach politycznych stolicy z powątpiewaniem. Już z samego faktu przerwania posiedzeń komisji w piątek i sobotę — na czas obrzędów pogrzebowych — wynika, że nie doszedł do konkretnych uchwał.

Pakt czesko-sowiecki podpisany

Praga. (PAT.) Dziś dokonano w tutejszem ministerstwie spraw zagranicznych podpisania paktu wzajemnej pomocy między republiką czechosłowacką i związkiem Socjalistycznych republik rad. Podpisania umowy dokonali: ze strony czechosłowackiej minister spraw zagranicznych dr. Edward Benes, a ze strony sowieckiej poseł sowiecki w Pradze Sergiusz Alexandrowskij.

Zarządzenia Belgji i Holandji

Bruksela. (PAT.) W związku z przeprowadzoną konwersją rent w Belgji, bank narodowy postanowił obniżyć z dniem 15 bm. stopę dyskontową z 2 i pół do 2 procent.

Amsterdam. (PAT.) Bank niderlandzki obniżył z dniem wczorajszym stopę dyskontową z 4 i pół do 4 procent. Również stopa lombardowa i oprocentowanie rachunków bieżących niższono o pół procent do 4 i pół procent. Obecna obniżka stopy procentowej wskazuje na poprawę sytuacji walutowej Holandji.

Nie tędy droga!

Na marginesie „sanacyjnego“ projektu ordynacji wyborczych do Sejmu i Senatu

Poznań, 16 maja.

Skoro komisja konstytucyjna parlamentarnego B. B. — mimo uroczystości pogrzebowych — prowadzi dalej obrady swe nad „sanacyjnym“ projektem ordynacji wyborczych do Sejmu i Senatu natenczas i prasa ma prawo i obowiązek zajmować się tym projektem bez przerwy.

Obóz rządowy postawił sprawę w

ten sposób: trzeba zniszczyć partyjniactwo przez odebranie stronnictwom politycznym monopolu wyborczego (projekt w rzeczywistości nie znosi rzekomego monopolu, lecz całkowicie wyklucza prawo stawiania kandydatów przez stronnictwa); w wyborach ma się objawić wola społeczeństwa, wyrażona przez jego organizacje społeczne w postaci przede wszystkim samorządu terytorialnego i gospodarczego, których

delegaci zdecydują o tem, kto może kandydować do Sejmu. Ordynacja wyborcza do Senatu idzie jeszcze dalej.

Trzymając się ze względu na powagę chwili granic dyskusji bardzo umiarkowanej, stwierdzimy, że cały ten tok rozumowania jest od początku do końca nieszczerą grą taktyczną.

Jeżeli B. B. tak bardzo potępia partyjniactwo, to w pierwszym rządzie musi potępić siebie samego, miał on bo-

wiem i ma wszystkie cechy nie dodatnie, lecz ujemne działalności stronnictw, które się potocznie zwykło nazywać partyjniactwem. Zamiast stać rzeczowym programem ideowym, B. B. operowało i operuje przymusem, jedynym groźącym odwetem za ich nieugięte się, który sięga aż do niszczenia materialnej egzystencji danego obywatela, drugich względy zdobywając sobie obietnicami, protekcjami, najprzeróż-

niejszego rodzaju korzyściami materialnymi.

Metod tych ukoronowaniem przez B. B. jest jego utożsamianie się z państwem. Kto danemu systemowi służy, jest „państwowcem”, kto system zwalcza, ogłaszany jest za „antypaństwowca”. Stare „l'Etat c'est moi” — „państwo, to ja” — zastąpiono dzisiaj: „państwo, to my”. Jest to najjaśniejsze zaprzeczenie partyjnego zaparcia się siebie. Więc aż nadto widoczna jest nieszczerłość argumentu o partyjnieństwie.

Wpływ stronnictw politycznych na wybory ma być zastąpiony wola społeczeństwa, wyrażoną przez organizacje społeczne. Oświadczyliśmy już na tem miejscu, że uważamy za ciężki błąd wciąganie organizacji społecznych w walkę polityczną o mandaty parlamentarne. B. B. zawsze — w teorii — podkreślał apolityczność i bezpartyjność organizacji społecznych; teraz już nie tylko faktycznie, ale formalnie, publicznie, ustawowo zamierza zaprzec organizacje społeczne do politycznych walk wyborczych o mandaty poselskie. Nieszczerłość druga.

A dlaczego wola społeczeństwa ma się wyrazić przede wszystkim przez przedstawicielstwa samorządu terytorialnego i gospodarczego? Bo wiadomy jest skład rad powiatowych, jak wiadome są okoliczności, w jakich powstał W samorządzie zaś gospodarczym zasiadają nie tylko nominaci rządowi, ale dużo w nim też jest żywiołów, względami ekonomicznymi z natury rzeczy skrupowanych.

Gdyby tak nie było, gdyby wspomniane ciała społeczne dawały gwarancje, że wyraża istotną wolną wola społeczeństwa. „sanacyjny” projekt ordynacji wyborczych do Sejmu i Senatu nie przyznałby im napewno żadnych praw. Więc i pod tym względem nieszczerłość całkowita.

Jak już stwierdziliśmy przed szeregiem dni, projekt jest tego rodzaju, że mają się z niego zrodzić wybory B. B. i ma powstać parlament B. B. Nie to jest droga, wiedząca państwo na tory zdrowia i siły nawewnątrz, a potęgi nazewnątrz.

na gorącym uczynku

W Polsce toczy się obecnie dyskusja na temat nowego prawa wyborczego. W związku z tem warto przypomnieć, że w latach siedemdziesiątych ubiegłego stulecia i po nieudanej próbie utrwalenia rządów konserwatywnych we Francji, stronnicy wodza obozu konserwatywnego ks. de Broglie atakowali go za to, nie zmienił prawa wyborczego i umożliwił w ten sposób zwycięstwo przeciwnikom. Ks. de Broglie, najwybitniejszy natenczas wyznawca myśli konserwatywnej, odpowiedział na te zarzuty „Listem do przyjaciół”. Oto niektóre ustępy z tych listów:

„Miałbym odwagę zaproponować marszałkowi ograniczenie powszechnego prawa głosowania, gdybym widział jakakolwiek tego możliwość, zamach stanu byłby zbrodnią wobec Francji, droga legalna nie istniała. Podsuwano mi myśl, by sposobem machinacji sztucznych, odpowiednio skonstruowanych przepisów wykonawczych, utrudnieniem kandydatur lewicowych zapewnić nam sztuczną przewagę. Odrzuciłem te sugestje. Po pierwsze — jestem człowiekiem uczciwym, powtóre — nie wierzę, by można było rzucić dłużej Francją wbrew jej zaufaniu. Konserwatyzm, by zdobyć spowrotem władzę, musi zdobyć przedtem serce, duszę, mózg i nadzieję kraju... Prefekci departamentów, jako twórcy posłów przedłużyli tylko agonję systemu, — nie ponadto. Sądzę, że nie popełniłem błędów; niuczciwy system wyborczy — to katastrofa dla Państwa...”

Niektóre pisma uległy konfiskacie za rozważanie tego, co po śmierci Józefa Piłsudskiego nastąpić powinno w państwie polskiem pod względem politycznym. Nie zakwestjonowano następujących wywodów Bolesława Koskowskiego w „Kurjerze Warszawskim”:

„Słusznie orędzie Pana Prezydenta Rzplitej, pełne żalu i bólu, odwołuje się do odpowiedzialności całego narodu. Bardzo trafnie twierdzi „Gazeta Polska”, że „ciężar obywateli, jaki dźwigał na sobie Józef Piłsudski, zsuwa się na naród, na każdego, najmniejszego z nas”, że ciężar ten tylko na barkach „milionów” może być niesiony. Są to przypomnienia, które z pewnością znajdują się w piśmiennym lub ustnym testamentie zmarłego. Państwo już nie będzie kierowane potężną wolą jednego człowieka. Ani takiej jednostki nie maż wśród nas, ani naród nie byłby gotów do przyjęcia systemu wodza, zwa-

szcza wtedy, gdy nie widzi doń niezwykłych usprawiedliwień osobistych... Teraz wjdziemy w okres szerszych i pełniejszych odpowiedzialności. P. Prezydent doj-

rzał już je w całym narodzie. Niewątpliwie poczucie tego nowego stanu rzeczy od razu wytworzy w Polsce wielką nową myślą patriotyczną.”

Jak na odpowiedzialność całego narodu patrzy kierownicze czynniki, polityczne obozu rządowego, nie trudno się domyślić.

Przed pogrzebem marsz. Piłsudskiego

Zalobne msze św. w katedrze św. Jana — Przygotowania do rewji na polach Mokotowa — Zmiana terminu złożenia zwłok na Wawelu

Warszawa. (Tel. wł.) Wobec ogłoszenia, że przez całą noc ze środy na czwartek, przez cały czwartek i noc z czwartku na piątek publiczność będzie dopuszczona do katedry, od nocy do rana ciągną nieustannie na ulicę Świętojańską liczne grupy, delegacje i pojedyncze osoby, pragnące pomodlić się w kościele u trumny marszałka. Kordon policyjny reguluje napływ ludzi. Od godz. 9 rano ruch poważnie się wzmógł, ruszyli bowiem szkoły. Od godz. 8 do 14 były nie-

ustannie odprawiane msze żałobne. O godz. 11,30 mszę pontyfikalną odprawił biskup połowy Gawlina. Po nabożeństwie trumna została otwarta, tak że ciało zostało wystawione na widok publiczny. (w)

Warszawa. (Tel. wł.) Uroczystości żałobne rozpoczyna się w piątek nabożeństwem żałobnym, które odprawi o godz. 10 ks. kardynał Kakowski w otoczeniu duchowieństwa. Na nabożeństwie będzie rodzina p. Prezydent, przedstawiciele innych państw, dypl-

macja, parlament, wojskowość i organizacje społeczne. Około godz. 11,30 zakończą się egzekwie żałobne i rozpocznie się transportacja zwłok na pole Mokotowskie. Zwłoki nie będą wiezione na lawecie armatniej, ale poniosa je na barkach oficerowie.

Prof. Jastrzębowski zaprojektował wielką lektykę, długości 5 metrów i szerokości 2,60 m. Wewnątrz tej lektyki znajdować się będzie wzniesienie, okryte szkarłatnym sukmem. Na wzniesieniu tem stanie trumna ze zwłokami, owita sztandarem narodowym z białym orłem, przepasana wstęgą orderu Virtuti Militari. Lektykę poniesie 20 oficerów, którzy co pewien czas będą się zmieniali.

Trasę, długości około 6 km. przebędzie orszak żałobny w ciągu prawie 2 i pół godziny. Orszak dotrze na Pole Mokotowskie przed godz. 15, poczem odbędzie się rewja, w której weźmą udział delegacje wszystkich państw i wszystkich rodzajów broni. Rewja potrwa około godziny, tak, że na godzinę 16-ta będzie skończona, na te bowiem pory zapowiedziany jest odjazd żałobnego pociągu z bochnicy na Pole Mokotowskie.

Pociąg przejdzie przez ul. Wawelską, Filtrówą, Niemcewicza i połączy się z nową linią kolejową, idącą w kierunku Piaseczna i Radomia. Pociąg z przedstawicielami władz i prasą odejdzie z głównego dworca Defilade poprowadzi inspektor armii gen. Dreszer, defiladę kawalerji gen. Długoszewski.

Dalsi reprezentanci zagranicy na uroczystości żałobne

Warszawa. (Tel. wł.) Ambasada sowiecka zakomunikowała, że ambasador Dawtian został upoważniony do wzięcia udziału w pogrzebie, jako ambasador nadzwyczajny. Armie sowiecką będzie reprezentował atache wojskowy gen. Siemionow. (w)

Warszawa. (Tel. wł.) Jako przedstawiciel prezydenta Roosevelta wystąpił ambasador amerykański w Moskwie Bullitt, który odjechał z Moskwy samolotem w kierunku Stołców. Ambasador amerykański w Warszawie Cudahy jest w Warszawie nieobecny.

Banki nieczynne

Warszawa. (Tel. wł.) Wszystkie banki będą w Warszawie zamknięte przez cały dzień, tak samo Bank Polski i P. K. O.

Oddziały prowincjonalne P. K. O. w kraju będą nieczynne 17 lub 18, zależnie od dnia, w którym w danych miejscowościach odbywać się będą uroczystości żałobne.

Giełda nie będzie funkcjonowała przez piątek i sobotę. Najbliższe posiedzenie giełdy odbędzie się dopiero w poniedziałek. (w)

Wolny dzień od nauki

Z polecenia kuratorium szkolnego piątek będzie wolny od nauki 60 000 młodzieży z szkół średnich i powszechnych weźmie udział w rewji.

Sklepy będą zamknięte do godz. 15. (w)

Zakaz wyszynku

Warszawa. (Tel. wł.) W piątek została zakazana sprzedaż i wyszynk alkoholu od godz. 7 rano do godziny 16 po południu.

Sądy zaczęły urzędowanie w piątek, o godz. 12. W sobotę urzędowanie zostanie zawieszona. (w)

W ostatniej chwili

Warszawa. (Tel. wł.) W Krakowie nastąpi przeniesienie zwłok do trumny, która podobno jeszcze nie jest gotowa. W ostatniej chwili z Krakowa donoszą, że nastąpiła zmiana co do przeniesienia zwłok do grobów królewskich. Będą one przeniesione w godzinach południowych. (w)

O linię polityczną Polski

Niemcy zaniepokojone — Główne zainteresowanie osobą gen. Rydza - Śmigłego

Berlin, 16. 5. Opinia niemiecka w żywym napięciu przysłuchuje się wszelkim odgłosom zagranicznym na temat sytuacji politycznej, wytworzonej w Polsce po zgonie Józefa Piłsudskiego. Pierwsze głosy zagranicy, przede wszystkim Paryża i Londynu, podała prasa berlińska już w wieczornych wydaniach poniedziałkowych. W ciągu wtorku i środy drukowano tych odgłosów szczególnie dużo, a z treści ich widać wyłaniające się w opinii niemieckiej obawy. Wyraża to „Berliner Tageblatt” w nagłówku, zapytującym o „możliwość zmiany kursu w Polsce”.

Londyński korespondent tego pisma przytacza opinie kół londyńskich i pisze m. in.: „Z nieukrywana troską stawia się tutaj (t. j. w Londynie) pytanie, jak Polska znieśie śmierć Piłsudskiego. Są obawy, że wzrosną teraz znowu wewnętrzne tarcia...” Vernon Bartlett z „News Chronicle” sądzi, że nastąpi ochłodzenie się przyjaźni polsko-niemieckiej, gdy tymczasem „Dai-

ly Express” jest zdania, że Polska jeszcze silniej, aniżeli dotąd, uzależni się od Niemiec, o ile Hitler zastosuje mądrą politykę. „Evening Standard” pisze, że Niemcy utracili przyjaciela, a Francja się pyta, czy będzie mogła nanowu odzyskać swoją przyjaciółkę. Z pięciu ludzi, którzy obecnie rządzą będą Polską, jest czterech wszystkim innem, tylko nie frankofilami; jeden — gen. Rydz-Śmigły — uchodzi za nieprzyjaciela Niemiec.

Paryż, 16. 5. „Echo de Paris” pisze o antyniemieckim usposobieniu generała Rydza-Śmigłego. W temże piśmie znajduje się artykuł Pertinaxa, pisany z Moskwy, gdzie dziennikarz francuski wywodzi swe kończy uwagę, że w Polsce teraz rozpywa się „seps o Ukrainie i Kijowie”, który skierował Warszawę ku Berlinowi.

Na łamach „Oeuvre” pisze pani Tabouis w podobnym duchu, przy czem twierdzi, iż w Moskwie pokładane są duże nadzieje w mianowaniu gen. Rydza-Śmigłego.

Goering zaprosi min. Lavalą do Berlina?

Niemcy zaniepokojone paktem francusko-sowieckim — Czy nowy projekt paktu wschodnio - europejskiego

Warszawa. (Tel. wł.) W ostatnim czasie Niemcy okazują duże zaniepokojenie zawartym traktatem francusko-sowieckim, oraz podróżą min. Lavalą do Warszawy i Moskwy.

W związku z tem w kołach dyplomatycznych utrzymują, że min. Laval miał złożyć rządowi sowieckiemu nowy projekt paktu wschodnio-europejskiego, który nie będzie zawierał klau-

zuli o wzajemnej pomocy. M. in. pakt ten ma uwzględniać stanowisko Polski, która pono domaga się przystąpienia do paktu Rzeszy niemieckiej, nawiązania formalnych stosunków z Litwą i wyłączenia Czechosłowacji.

Równocześnie pojawiła się pogłoska, że bawiący w Warszawie prem. Göring ma zaprosić min. Lavalą do Berlina.

Odroczenie rady związkowej „Sokoła”

Zarząd Związku Towarzystw Gimnastycznych „Sokół” w Polsce zawiadamia, że wobec obchodów żałobnych po zgonie ś. p. marszałka Józefa Piłsudskiego Nadzwyczajna Rada Związku, jaka miała się odbyć w Katowicach, w dniu 19-go maja b. r. zostaje odroczone

do dnia 16-go czerwea r. b. z niezmiennym porządkiem dziennym.

Rada odbędzie się w Katowicach, w sali Czytelni Ludowych przy ul. Francuskiej o godz. 10

Zarząd Związku Tow. Gimn. „Sokół” w Polsce.

Mackensen w Budapeszcie

Budapeszt (PAT). Przybył tu marszałek von Mackensen.

Celem wizyty, mającej prywatny charakter, są odwiedzić syna, posła niemieckiego. Marszałek przyjęty będzie przez regenta Horthy'ego.

Samobójstwo terrorysty

Sojja (PAT). Jeden ze znanych przywódców terrorystycznej grupy macedońskiej Protogerowa, Boczew, skazany przed 2 laty na śmierć za morderstwo polityczne, popełnił samobójstwo.

Przed samobójstwem Boczew za-

strzelił swoją przyjaciółką Petkową. Terrorysta pozostawił list wzywający rewolucjonistów macedońskich, aby nie przerywali swojej działalności.

Niezwykła sensacja

Londyn. (PAT). Korespondent rzymski „Daily Mail” donosi, że w Boccea Marconi przeprowadził próby nagłego zatrzymywania, bez widocznych przyczyn, samochodów na przeciąg pół godziny. W ten sposób zatrzymane zostały samochody na drodze z Ostji do Rzymu. Doświadczeniem tym przyglądał się Mussolini, podsekretarz stanu w ministerstwie wojny oraz liczni inżynierowie wojskowi.

Żydzi wszędzie ci sami...

Niemoralny kram „słodczy” Goldzweiga

Amerykański Żyd wyciągał od polskich dzieci pieniądze za cukierki i dopuszczał się czynów niemoralnych

Od własnego korespondenta „Orędownika“

Nowy Jork, 5 maja.

Od końca marca ludność polska, skupiająca się dokoła parafii św. Stanisława, jest silnie wzburzona. Grupki ludzi żywo komentuje dotychczasowy stosunek Polaków do sąsiadującej z nimi ludności żydowskiej. Policja musiała nawet interwenjować, aby uchronić niejakiego Samuela Goldzweiga przed poturbowaniem.

Podłoże zajścia jest niezmiernie charakterystyczne. Od lat 15 S. Goldzweig prowadził w dzielnicy polskiej sklepik z cukierkami, lodami oraz innymi delikatesami. Dzieci polskiej szkoły parafjalnej oddawały kupcowi całe swe doczesne posiadłości w zamian za słodycze. Goldzweig się bogacił; syna najstarszego kształcił na prawnika.

Tymczasem na skutek doniesienia jednej z polskich matek oraz skargi Towarzystwa Ochrony Dzieci, detektyw Keney aresztował żydowskiego kupca, a prokurator oskarżył go o dopuszczanie się czynów niemoralnych z osobami pięci żęńskiej poniżej lat 10-ciu.

Wiadomość o aresztowaniu rozeszła się błyskawicznie w dzielnicy polskiej. I inni rodzice zaczęli badać swe dzieci. Dotychczas — a sprawa jeszcze nie jest zakończona — stwierdzono 22 wypadki, wszystkie wśród polskich dziewcząt, z których najstarsza liczy zaledwie lat 12.

Goldzweig stanął przedewszystkiem przed sądem miejskim, który sprawę przekazał wielkiej ławie przysięgłych, wypuszczając domniemanego zbrodniarza na wolność prowizoryczną za kaucją 1 000 dolarów. Stosunkowo niska kaucja, naznaczona przez sędziego Harrisa — jakoby Żyda — była przedmiotem ożywionych komentarzy naszej Polonii.

Również niemałe zdziwienie wywołał fakt, iż konsul generalny R. P. nie przysłał nawet obserwatora na rozprawę. Przy tej sposobności należy zaznaczyć, iż w Nowym Jorku praktykuje kilkudziesięciu adwokatów polskich, a konsul mianował urzędowymi swymi doradcami firmę Blum i Jolles.

Tutejsze pismo „sanacyjne“, „Nowy Świat“, którego zarządzającym redaktorem jest niejaki P. P. Yolles — mimo odmiennej ortografii nazwiska brat już wymienionego adwokata Jollesa — trzymało całą sprawę pod kloszem i dopiero po pewnym czasie zaczęło coś niecoś pisać, usiłując z oskarżonego zrobić „zboceńca umysłowego“.

Natomiast organ amerykańskich hitlerowców, „American Bulletin“, bardzo gwałtownie zaatakował prasę amerykańską za nieporuszenie sprawy i podkwaśił, iż jedynie polski „Kurjer Narodowy“ ośmielił się poinformować opinię o zajściu. „American Bulletin“ — opatrzone swastyką — tłumaczy domniemane wyczyny Goldzweiga preceptami Talmudu.

Z punktu widzenia prawnego Samuel Goldzweig znajduje się na wolności prowizorycznej, za kaucją 1.000 dolarów, oczekując orzeczenia wielkiej ławy przysięgłych. Ta instancja sądowna rozważa materiał dowodowy i — o ile 24 przysięgłych tak jednogłośnie postanowi — przekazuje oskarżonego tak zwanej generalnej sesji, to znaczy sędziemu i 12 przysięgłym. Tu następuje wymiar kary, od którego przysługuje apelacja.

Goldzweig oskarżony jest na zasadzie paragrafu 483 A. nowojorskiego kodeksu karnego. Trudność skazania go polega na konieczności wykazania winy zaprzysiężonymi zeznaniami, których w zasadzie nie można ściągać od dzieci poniżej lat 12-tu. Paragraf 483 A. przewiduje karę do 10-ciu lat więzienia za czyny niemoralne, popełniane na dziewczętach poniżej wieku odpowiedzialności sądowej.

O ileby sędzia, w drodze wyjątku, na co jednak istnieją precedensy, nie dopuścił do przesłuchiwania dzieci pod przysięgą, wówczas Goldzweigowi grozi jedynie oskarżenie i ewentualna kara za przestępstwo, a nie za zbrodnię

Rozstrzygnięcia sprawy oczekujemy z dużym napięciem w maju.

W międzyczasie zbudził tutejszych Polaków silny prąd antysemitki, dotychczas drzemający. Nadto zaufanie do „sanacyjnego“ pisma p. n. „Nowy

Świat“ zostało podkopane. Z ubolewaniem wypada stwierdzić, że wyczuwa się też rozżalenie w odniesieniu do konsulatu generalnego Rzeczypospolitej. J. D.

„Niemcy i Żydzi precz z Pragi!”

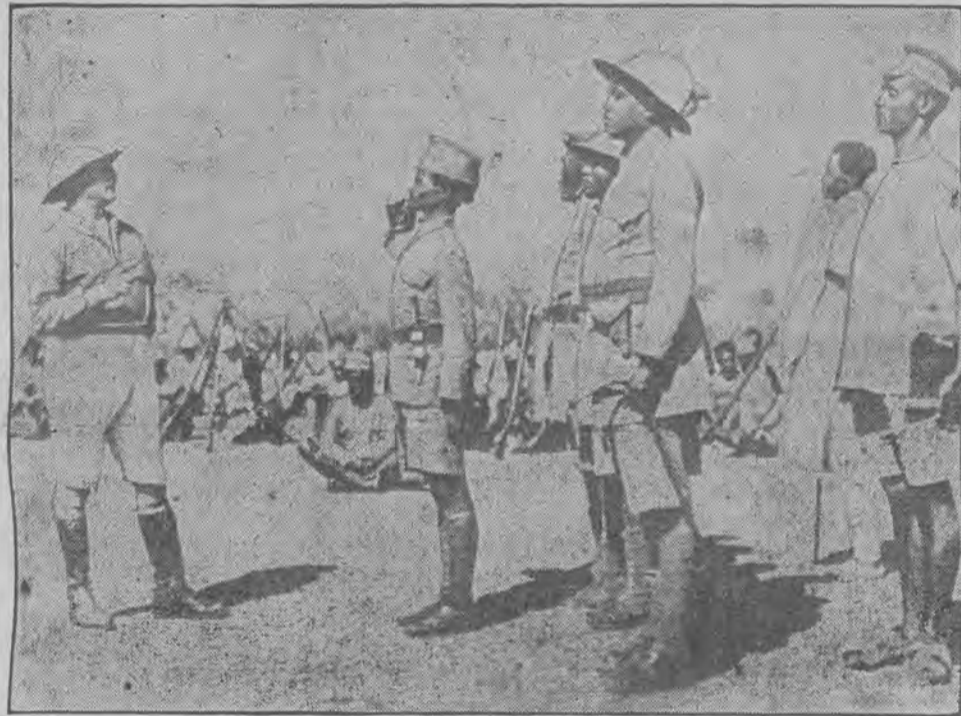
Antysemitki i przeciwniemieckie manifestacje w stolicy Czechosłowacji

Praga. (Tel. wł.) Na zebraniu o pozycji narodowej przemawiał po raz pierwszy po trzyletniej chorobie dr. Kramarz. Największa sala w Pradze była tak przepelniona, że musiano ją policyjnie zamknąć.

Po zgromadzeniu doszło do głośnych demonstracji na placu św. Wacława. Manifestacje przeniosły się następnie przed siedzibę Niemców „Deu-

tsche Haus“. „Bohemia“ tak opisuje te demonstracje:

Okolo 200 osób pociągnęło przed „Deutsche Haus“ i z okrzykami „Niemcy i Żydzi precz z Pragi!“ i t. p. i wtargnęło do gmachu. Po krótkim starciu tłum został wyparty z gmachu przez służbę, a przybyła w międzyczasie policja zaprowadziła porządek.

Wobec konfliktu włosko - abisyńskiego; Oddział piechoty abisyńskiej podczas parady przed komendantem.

Uczczenie wielkiego przyjaciela Polski

Ofiarowanie specjalnej plakietki pamiątkowej płk. House

Nowy Jork (PAT). Grupa obywateli amerykańskich polskiego pochodzenia ofiarowała płk. House plakietę brązową, wyobrażającą w płaskorzeźbie podobiznę pułkownika.

Plakietka ta wmurowana będzie w uniwersytecie Yale, gdzie gromadzi się

muzeum dokumentów i pamiątek, związanych z osobą pułkownika. Jest ona dziełem rzeźbiarki polskiej Maryli Lednickiej.

Uroczystość wręczenia upominku odbyła się w mieszkaniu pułk. House w Nowym Jorku.

Rewizyta Litwinowa we Francji

Przybędzie do Paryża pod koniec maja w towarzystwie sowieckich generalów

Moskwa (Tel. wł.) Rewizyta komisarza Litwinowa w Paryżu postanowiona została na koniec maja.

Litwinow zabawi w stolicy Francji przez kilka dni, aby kontynuować rozpoczęte rokowania polityczne w spra-

wie paktu wschodniego.

Równocześnie wyjeżdża wybitna osobistość armji i floty czerwonej, która nawiąże kontakt z francuskim sztabem generalnym.

Zakończenie subskrypcji pożyczki inwestycyjnej

Warszawa. (Tel. wł.) Dzisiaj zakończona została subskrypcja pożyczki inwestycyjnej. Subskrypcja przekroczyła 256 milionów. (w)

Śmiertelna bójka

Londyn. (Tel. wł.) Według doniesień z Simla (w Indjach) w mieście Gujrat pobito się dwóch policjantów. Do bójki wzięły udział ich przyjaciele i wkrótce wywiązała się ogólna bijatyka, po której ukończeniu na „polu wal-

ki“ zbrano 10 zabitych i kilku rannych. Powodem bójki miał być zamiar jednego z policjantów otrucia swego kolegi.

Propagandowe loty

Warszawa. (Tel. wł.) W najbliższym czasie projektowane jest urządzenie lotu propagandowego do Rumunii, Bułgarii, Turcji, Persji, Egiptu, Palestyny i Indji holenderskich i angielskich. Lot ten urządzi L. O. P. P. dla zapropagowania samolotów konstrukcji polskiej. Lot odbędzie się na samolocie typu RWD 8. (w)

Kłamstwa prasy żydowskiej

Poznań, 16 maja.

Prasa „sanacyjna“ i żydowska donosi pod sensacyjnymi tytułami o zajściach, do jakich doszło w ubrodę w Kielcach i zaopatruje swoje notatki uwagami, stwierdzającami, iż całkowitą i wyłączną odpowiedzialność i winę za zajścia ponosi J. E. ks. Biskup Łosiński. Ze zrozumiałych względów nie zajmowaliśmy się tą sprawą, mimo, iż krytycznego dnia otrzymaliśmy od naszego kieleckiego korespondenta relację telefoniczną o zajściach, i mimo, że posiadamy artykuł, omawiający ich przebieg i rzucający na nie djametralnie odmienne światło od tego, co podaje prasa „sanacyjno-żydowska“.

Przeznaczamy opinię publiczną przed daniem wiary doniesieniom prasy żydowskiej, która już niejednokrotnie atakowała J. E. ks. Biskupa Łosińskiego, posługując się kłamstwami i oszczerstwami. I w tym wypadku prasa żydowska usiłuje podważyć zaufanie i szacunek, jakim społeczeństwo kieleckie darzy swego Pasterza, wykorzystując wspólnie z pewnymi elementami najbardziej niewłaściwą chwilę. Stanowisko prasy żydowskiej zniewala nas do stwierdzenia, że zajścia kieleckie wywołane zostały przez złą wolę nieodpowiedzialnych jednostek i że obarczanie za nie odpowiedzialnością władz kościelnych jest wysoce karygodne.

Produkcja żelaza w Niemczech

Warszawa. (Tel. wł.) „Echo de Paris“ zwraca uwagę na zwiększenie przez Rzeszę zapasów rudy żelaznej. W 1934 r. Niemcy sprowadziły 10 700 tys. ton rudy żelaznej, z czego 8 240 tys. t. zużyło hutnictwo. reszta zaś dołożono do zapasów.

Wśród krajów eksportujących rudę do Niemiec, pierwsze miejsce zajmuje Szwecja, z która Niemcy mają układ, zapewniający dostawę do roku 1942.

Korespondent zaznacza, że wiadomości o rzekomej redukcji importu rudy ze Szwecji nie odpowiadają prawdzie. Z opublikowanych niedawno liczb eksportu rudy ze Szwecji wynika, że eksport do Niemiec stale wzrasta.

Wiadomości

Jeden z księży katolickich w Moguncji, który dopuścił się obrazy Rosenberga i Baldur von Schiracha podczas nabożeństwa, odprawianego dla dzieci, został skazany na 5 lat więzienia.

W Białogrodzie krąży uporczywie pogłoski o możliwości otwarcia w bardzo krótkim czasie przesilenia rządowego wskutek silnych tarć w łonie gabinetu rządu, spowodowanych różnicą zdań na temat wyników wyborów do sejmiku.

Węgierska agencja donosi, że regent Horthy zgodził się na stworzenie poselstwa w Moskwie. Na stanowisko pierwszego przedstawiciela Węgier mianowano Jungertha Arnotha, posła w Ankarze.

W Helsinkach w 129 rocznicę urodzin wielkiego patrioty i męża stanu Finlandji Suellmana, 30.000 osób zmieniło swe nazwiska o brzmieniu szwedzkim, na fińskie.

Donoszą z Rio de Janeiro, że według informacyj, otrzymanych z wiarogodnych i dobrze poinformowanych źródeł, rząd brazylijski pertraktuje z rządem włoskim w sprawie nabycia dla Brazylii okrętów wojennych za sumę 100 milionów lirów. Rzeczoną sumę chciałby zapłacić rząd brazylijski nie gotówką, lecz produktami krajowymi.

W ostatnim czasie Niemcy, przebywający w Rosji, przechodzą szereg przykrych chwil ze względu na stanowisko władz sowieckich. Dużą liczbę Niemców wywieziono w głąb Rosji na roboty przymusowe.

W Hawrze wybuchł strajk 1.200 pracowników przedsiębiorstw żegluga transatlantycznej.

Policja austriacka w Wiedniu wykryła skład broni, w którym znajdowało się 38 karabinów, 3 karabiny maszynowe i kilka tysięcy ładunków.

W stolicy Peru zamordowani zostali naczelny redaktor dziennika „L'Comercio“ i jego żona.

Wojenny sąd grecki skazał jeszcze kilku powstańców na więzienie od 6 miesięcy do 5 lat.

Po manifeście cara Borysa

Rządy Toszewa mają uspokoić wzburzone umysły i stworzyć atmosferę dla normalnego rozwoju Bułgarii

Od własnego korespondenta „Orodownika“

Sofja, w maju

Dwudziesty i pierwszy kwiecień, dzień ogłoszenia manifestu cara Borysa, przyjmującego odpowiedzialność za rząd Andrzeja Toszewa, znaczący w bułgarskiej historii politycznej mniej więcej to samo, co w jugosłowiańskiej szósty stycznia 1929 r., gdy s. p. król Aleksander wszelką władzę uchwycił w swoje ręce. Różnicy szukać należy w zadaniach 6 stycznia i 21 kwietnia. Celem 6 stycznia, który spowodowany został walką plemienną Zagrzebia z Białogrodem, było uchylene kwestji chorwackiej z porządku dziennego w duchu idei jugosłowiańskiej — tak, jak ją pojmują Białogrod. Celem 21 kwietnia jest stworzenie nowego porządku państwowego, jak to wynika z manifestu.

Car Borys jest wielkim demokratą. Naród bułgarski również przejęty jest tradycjami demokratycznymi. Lecz zarówno car, jak i naród stoją zdecydowanie przy demokracji. Nowa konstytucja, której nadania oczekuje się w niedalekiej przyszłości, jak to zapowiada manifest, będzie syntezą idei demokratycznej, z którą zrósł się naród bułgarski od chwili odrodzenia narodowego, oraz idei 19 maja, skierowanej głównie przeciw negacji w systemie parlamentarnym.

Powodem przesilenia ministerjalnego było internowanie byłych premierów prof. Cankowa i pułkownika Kimona Georgiewa, głównie Cankowa, który w bardzo ostrem piśmie zażądał, by wojsko wróciło do koszar i skrytykował dwa ostatnie rządy Georgiewa i Zlateva. Internowanie Cankowa i Georgiewa nastąpiło na rozkaz ministra spraw wewnętrznych, pułkownika Koleva, człowieka w rządzie ostatnim najfatalniejszego, który pragnął odgrywać rolę najważniejszą.

Nowy rząd doszedł do skutku po liczących trudnościach. Obecny premier, znany przyjaciel Polaków, Andrzej Toszew, prezes Stowarzyszenia Polsko-Bułgarskiego, jest człowiekiem nadzwyczaj doświadczonym. Liczy obecnie lat 68. Był on ministrem pełnomocnym w Cetynji, Białogrodzie, Carogrodzie i Wiedniu. W 1912 on podpisał w imieniu Bułgarii sojusz serbsko-bułgarski w Białogrodzie. Przez długie lata piastował urząd profesora w bułgarskiej szkole oficerskiej. Czynnego udziału w życiu partyjnym nigdy nie brał. Znany jest jako człowiek o wielkiej sile woli. Minister spraw zagranicznych, p. Coseivanov, człowiek młody, cieszy się renomą doskonałego dyplomaty. Był on ministrem pełnomocnym w Atenach, Bukareszcie i Białogrodzie. Wszędzie pozostawił po sobie wspomnienia jak najlepsze, szczególnie polubiono go w Białogrodzie. Zamianowanie p. Coseivanova ministrem spraw zagranicznych jest gwarancją, że dotychczasowa polityka zbliżenia ze wszystkimi państwami sąsiednimi nie będzie zmieniona. Nowy minister spraw wewnętrznych, generał Atanasov, jest jednym z najzdolniejszych generałów bułgarskich. Jest to człowiek spokojny i mądry.

Z dotychczasowych ministrów pozostaje jedynie generał Radev, który zatrzymał oświatę. Generał Radev, człowiek nadzwyczaj świątliwy, cieszy się w kraju wielką sympatią i wielkim zaufaniem cara.

Trzecim generałem w nowym rządzie jest generał Canev, który objął tę rolę ministra wojny. Po nim spodziewa się kraj, że jeszcze bardziej wzmożni dyscyplinę w armji. Minister finansów p. Rjaskov, dotychczasowy główny dyrektor banku narodowego, człowiek młody, uchodzi za jednego z najdzielniejszych w swoim fachu Bułgarów. Poprzednio był on głównym dyrektorem banku kredytowego, jednej z największych instytucji prywatnych w kraju. Bardzo sympatycznie powitano zamianowanie ministrem sprawiedliwości prezesa sądu kasacyjnego, p. Karadżozova.

Jeden z najważniejszych resortów otrzymał nasz młody, utalentowany kolega, p. Todor Kożuharov, dyrektor znanego pisma „Slovo“, w którym ukazują się często artykuły o Polsce i Polakach. Przed rozwiązaniem stronnictwa p. Kożuharov należał do ruchu narodowo-socjalnego prof. Cankowa.

Człowiekiem zdolnym, młodym jest również nowy minister gospodarstwa narodowego, p. Stjeco Moszanov, który w niedawnej przeszłości był jednym z najbliższych współpracowników zmarłego premiera Ljapczewa, przywódcy partji demokratycznej. Minister dróg i budowlń publicznych, p. Zotov, człowiek energiczny, przed 19 maja należał do stronnictwa agrarnego Giczeva. Nowy minister spraw wewnętrznych, Raszki Atanasov, na ostatnim kongresie „Junaków“ w Starym Zagórze wybrany został prezesem tejże organizacji w miejsce Dymitra Lazova.

Masy narodu bułgarskiego są zwolennikami stronnictwa chłopskiego i ruchu Cankowa. Wieś jest za ruchem chłopskim, miasto zaś za Cankovem, który wszakże posiada wielu zwolenników pośród wieśniaków. Zwolennicy Cankowa, będącego bez wątpienia naj-

więcej autorytatywnym szefem partyjnym, oddają się nadziei, że Cankov tworzyć będzie w najbliższej przyszłości nowy rząd. Cankowowcy ostatnie zmiany przyjęli z jak największą radością, upatrując w nich przygotowanie terenu dla gabinetu Cankova. Gabinet taki przyjęty wszakże byłby jak najnieprzychylniej przez partję chłopską, przedstawiającą w Bułgarii największą siłę. Najkorzystniejszą dla kraju byłaby kombinacja Cankov-Giszew, poza którymi stoi bezwzględnie większość narodu bułgarskiego, lecz kombinacja ta narazie trudna jest psychologicznie do urzeczywistnienia, gdyż krwawe walki pomiędzy Cankowistami a partją chłopską nie poszły jeszcze w zapomnienie. Misją rządu p. Toszewa jest uspokojenie umysłów i stworzenie atmosfery dla normalnego rozwoju Bułgarii. V. S.

Kingsford Smith

znakomity lotnik angielski, który podjąwszy lot jubileuszowy z Sidney do Nowej Zelandji, nie dokończył go z powodu defektu silnika i pęknięcia śmigła; zagrożony poważnym niebezpieczeństwem, wylądował szczęśliwie w Mascot w Nowej Poł. Walji.

W Hamburgu odbyła się premiera naszej znakomitej opery narodowej „Halki“, arcydziela Stanisława Moniuszki. Premiera cieszyła się wielkim powodzeniem. Na fotografii naszej widzimy balet w I akcie.

„Ślepy Maks“ skazany

Surowy wyrok na Bornsteina i jego towarzyszy

Łódź, 17. 5. — Wczoraj sąd okręgowy w Łodzi ogłosił wyrok w sprawie osławionego „ślepego Maksa“ i towarzyszy.

Sąd uznał Maksa Bornsteina, lat 45, winnym przestępstwa teroru, szantażu i groźb dla celów osobistych korzyści w 9 wypadkach i skazał go na łączną karę 6 lat więzienia z pozbawieniem praw obywatelskich na lat 5.

Na mocy amnestji karę zmniejszono do 5 lat.

56-letni Henoeh Fuchs skazany został na półtora roku więzienia, którą to karę na mocy amnestji zmniejszono do jednego roku i 3 miesięcy więzienia, a 28-letni Hersch Grunis na 8 miesięcy więzienia. Bornstein został zatrzymany w więzieniu, a pozostali dwaj na wolnej stopie.

Obrona zapowiedziała apelację.

Wrzenie wśród „rezerwistów“

Bójka na obchodzie 10-lecia istnienia koła na Widzewie

Łódź, 14. 5. „Sanacyjny“ Związek Rezerwistów w Łodzi zaczyna powoli rozpadać się, wskutek coraz częstszych tarć i nieporozumień, jakie zachodzą pomiędzy poszczególnymi grupami członków.

W ub. niedzielę t. j. dnia 12 b. m. na uroczystości, jaką urządził oddział Związku Rezerwistów koło Widzew z okazji 5-ciu lecia istnienia koła, doszło do gorszących zająć pomiędzy członkami, charakteryzujących dokładnie wrzenia i ferment, jakie od pewnego czasu opanowały tę „sanacyjną“ organizację.

Po defiladzie i przemówieniach związanych z uroczystością, Związek

urządził wieczorem tego samego dnia bankiet dla swych członków w sali Łódzkiej Fabryki Nici przy ulicy Niciarnianej na Widzewie. Gdy już całe towarzystwo trochę sobie podchmieliło, wywiązała się gorąca dyskusja pomiędzy członkami na tematy polityczne. Dyskusja ta w krótkim czasie tak się zaożgnęła, że doszło do rękoczynów.

Rezerwiści podzieliли się na dwie wrogie strony i bitwa zawrzała na dobre. Zaczęta w lokalu walka przeniosła się niebawem na ulicę i niewiadomo na czemby się skończyło, gdyby nie skuteczna interwencja policji. Kilku rezerwistów zostało dość dotkliwie poturbowanych.

Tajemnice niemieckich skrzynek pocztowych

Niemieccy urzędnicy pocztowi, zatrudnieni przy wypróżnianiu ulicznych skrzynek pocztowych, muszą być przygotowani na najróżniejsze niespodzianki. Nie brak „dowcipniów“, wkładających do skrzynek pocztowych zimową porą, garstki śniegu lub petardy, która wybucha przy poruszeniu skrzynki.

Nikt jednak nie zdaje sobie sprawy, jakimi przedmiotami obdarza publiczność nieszczęśliwe skrzynki pocztowe. Zlo-

dziej, który „świsnął“ portfel, wrzuca go do skrzynki — po opróżnieniu. Przechodząc, składa do niej znaleziony na ulicy przedmiot, nie chcąc się narażać na kłopoty biurokratyczne, związane z „opisem czynu“ i t. p.

Następnie są roztargnieni. Jeden z listowych berlińskich opowiada, że pewnego dnia znalazł w skrzynce do listów święteńki kotlet cielęcy — nie wie jednak czy roztargniona gosposia do patelni wrzuciła... list do narażonego.

Ze skrzynek pocztowych porozmieszczanych na ulicach wychodzą nieraz, wraz z listami, tabliczki czekolady, różne

drobne narzędzia, a nawet części garderoby. W jednym z miast niemieckich, po ostatniej nocy karnawałowej, znaleziono w skrzynce pocztowej kostium maskowy, wepchany do środka przy wielkim nakładzie trudu. Skrzynka bez szermowania pokryła wszystko — a trawienie odbywa się wśród niezliczonej ilości listów i pocztówek... S. F.

Skarby Attyli

O grobowcu Attyli i zawartych w nim skarbach rozprawia się stale w kołach archeologów całego świata. Obecnie prasa węgierska donosi z Böes, że rolnik tamtejszy Stefan Piwarsci, pracując w polu z dwoma swymi synami i kilkoma robotnikami, wykopał niespodziewanie z ziemi wielką żelazną skrzynię, zawierającą 78 drożocennych złotych przedmiotów. Znalaziono w niej m. in. piękne kielichy, białe róg myśliwski, pierścienie, kolczyki i bransolety, które po oczyszczeniu okazały się szczerze złote i ozdobione drzewi kamieniami. Skarb przewieziono do Muzeum Narodowego w Budapeszcie, gdzie szczęśliwemu właścicielowi pła wypłacono 6 t. w. w. Eksperci twierdzą, że znalezione przedmioty należały do jednego z wódzów Hunnow, i pochodzą sprzed 1400 laty. S. F.

Ciągnięcie loterii

Warszawa. (Tel. wł.) W ciągnięciu Loterii Państwowej większe wygrane padły na następujące numery:

- 20 000 zł — 72873.
- 10 000 zł — 3715, 45145, 52164.
- 5 000 zł — 35764, 45699, 60043, 124950.
- 2 000 zł — 17636, 26486, 54487, 68870, 72713, 74213, 99429, 124969, 172173, 178965, 183714, 183769. (w)

(Na melodie „Krakowiaka“)

Dawniej Kasa Chorych —
Dziś Ubezpieczalnia,
Po staremu jednak —
Ludzi z życia zwalnia!...

Gdy twe chore ciało
Leków jakichś taknie,
Musisz pójść do domu —
Bo numerków braknie....

Gdy wejdiesz w jej progi,
Już śmierć ciebie straszy —
Wszyscy w niej lekarze —
Bezmała od „naszych“!...

Gdy masz się w niej leczyć,
Złóż ręce modlitwą
Później sobie, bracie,
Przerżnij gardło brzytwą!...

Wicie, cobym zrobił
Z tym słym dziwolągiem? —
Przegiałbym go w krzyżu
I tłukł tęgim dragiem!...

Lub w innyby sposób
Skonczyła się farsa,
Nabiłbym ją w dziatło
I wysłał na Marsa.

K a d e.

Przemysł anonimowy a robotnicy

Istota przemysłu anonimowego — Kto na tem traci? — Walka z przemysłem anonimowym — Co sprzyja rozwojowi przedsiębiorstw anonimowych — Skończyć z tem!

Lódź, 16 maja.

Istota przemysłu anonimowego polega na obniżaniu w sposób nielegalny kosztów produkcji, przyczem nie zyskuje na tem prawie nic konsument, a cały niemal zysk, zdobyty w ten sposób, idzie do kieszeni przedsiębiorcy pośrednika. Obniżenie kosztów produkcji uzyskuje się w zasadzie trzema drogami: po pierwsze, unikając płacenia podatków i świadczeń, po drugie, wyzyskując robotnika i po trzecie, nie płacąc w momencie likwidacji swych zobowiązań. W ten sposób traci na tem państwo, nie otrzymując należnych sobie podatków; wierzyciel, który zaufał anonimowemu przedsiębiorcy; wreszcie, co jest najważniejsze, traci robotnik. Dlaczego to ostatnie jest najważniejsze?

Wprawdzie państwo na przemysle anonimowym traci, jednak przynajmniej nie potrzebuje dokładać, jak dokłada do zbył rozrośniętych przedsiębiorstw o typie „Widzowskiej Manufaktury”, „Scheiblera & Grohmana” czy „Poznańskiego”. Ostatecznie lepiej nie dostawać, niż dokładać.

Jeżeli chodzi o straty wierzycieli, to po pierwsze, najczęściej nie są to Polacy, a więc ich straty mniej nas wzruszają, po drugie zaś, choć dla nikogo z Polaków nie jest obojętna demoralizacja i niski poziom moralny kupiectwa oraz przemysłu w Polsce, to trzeba jednak przyznać, że da się to naprawić drogą radykalnego usunięcia elementów rozkładających moralnie te zawody — to znaczy Żydów. Wszelkie próby i półśrodki, stosowane w obecnych warunkach do niczego nie doprowadzą. Natomiast wyzysk robotnika przez przemysł anonimowy należy uznać za najszkodliwszy — jest bowiem wyzysk Polaków w Polsce przez element niepolski, przez — Żydów, a więc przez tych, którzy są dla ogółu społeczeństwa polskiego niebezpieczni przez to właśnie, że tuczą się jego kosztem. Następnie państwo może walczyć z anonimowymi „przemysłowcami”: ma policję, wywiadowców, możliwość wydawania ustaw i t. p. Równie niemal skutecznie mogą z nimi walczyć zarywani dostawcy, mają swe wywiady handlowe, pieniądze na adwokatów, wreszcie również za pieniądze mają na swe usługi „egzekutorów” w rodzaju Maksa Bornszteina. **A jak się ma przeciwko wyzyskowi bronić robotnik?** Strajk, obrona ze strony związku zawodowego, inspektor pracy? Ależ ten eksploatowany robotnik boi się udać do kogokolwiek po obronę, gdyż w obecnych kryzysowych warunkach woli znieść najgorszy nawet wyzysk, niż znaleźć się na bruku bez pracy! Tak wygląda dziś bezobsłonek położenie robotnika.

Lecz na działalności przemysłu anonimowego traci nie tylko państwo, robotnik i dostawca; traci również i przemysł jawny — powiedzmy otwarcie, kartel włókienniczy. Przemysłowcy anonimowi „psują ceny” kartelowi. Zazwyczaj łamanie monopolowych cen karteli przez niezależnych przedsiębiorców, czyli tak zwanych „outsiderów” odbiła się korzystnie z punktu widzenia interesów konsumenta, jednak w danym wypadku różnica pomiędzy cenami towaru wyprodukowanego przez anonimowców i przemysł jawny, zamiast ulgi konsumentowi, powiększa prawie wyłącznie zysk pośrednika-kupca.

Obecnie do walki z przemysłem anonimowym stanęło państwo, jawny przemysł zrzeszony i częściowo handel, to jest hurtownicy-dostawcy, stale „zarywani”. Zdawałoby się musiało, że w tych warunkach pokonanie przemysłu anonimowego będzie jedynie kwestią czasu, że wcześniej czy później będzie on musiał zniknąć.

Obserwujemy jednak zjawisko wprost odwrotne. Z miesiąca na miesiąc liczba przedsiębiorstw anonimowych, zamiast maleć, wzrasta, a jakość towaru przez nie wyprodukowanego, stale się poprawia i dziś w niczem nie ustępuje normalnym produktom. W walce tej zwycięża przemysł anonimowy!

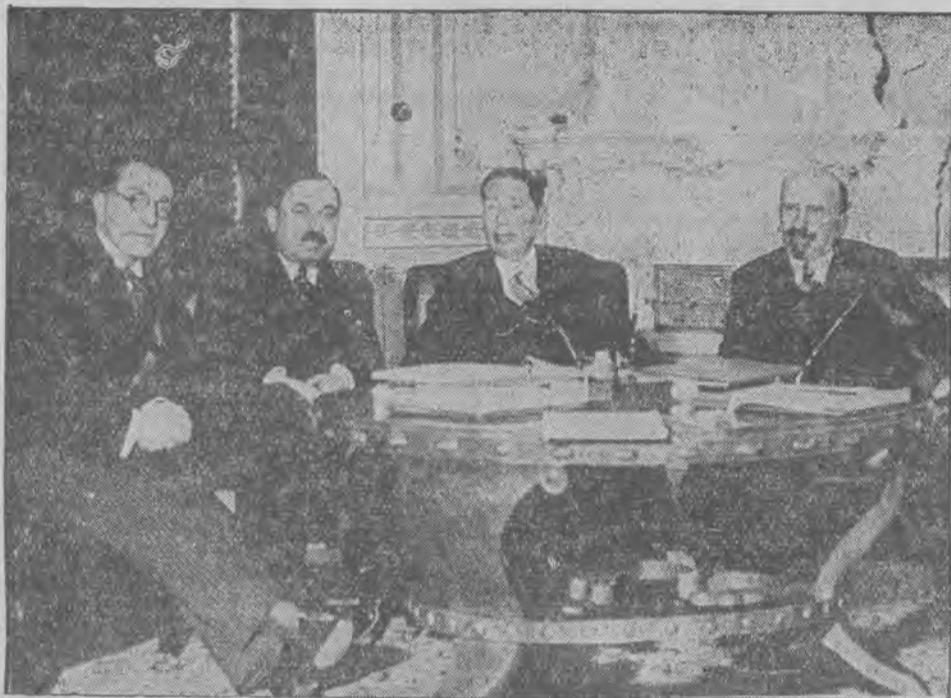
Zjawisko to bardzo łatwo można sobie wytłumaczyć. Warunki, panujące obecnie w przemyśle łódzkim, sprzyjają rozwojowi przemysłowi anonimowemu, a są trudne dla przemysłu ofi-

cialnego, jawnego, normalnego, czy jak go tam nazwiemy. Dlaczego normalny przemysł znalazł się w trudnej sytuacji, pisano wiele i często — nas w tej chwili bardziej obchodzi to, dlaczego przemysł anonimowy tak wspinało się rozwija.

Państwo walczy z anonimowością w przemyśle przede wszystkim za pośrednictwem odpowiednich ustaw, jednak Żydzi od wieków przywykli do omijania niedogodnych dla nich praw, nabrali w tej dziedzinie niebываłej wprawdy, graniczącej ze „sztuką”. To

też i w danym wypadku nie tylko umieją ominąć niewygodne dla nich prawa, lecz potrafią nawet wyzyskać je na swoją korzyść! Z drugiej strony Łódź, jako wielkie środowisko, utrudnia ogromnie kontrolę, tyle tu jest splecionych ze sobą przedsiębiorstw, tyle najrozmaitszych większych i mniejszych fabryczek, hurtowni, pośredników i t. p., że utrzymanie na ewidencji wszystkich nowopowstających przedsiębiorstw jest prawie niemożliwe. Utrudnia to nie tylko kontrolę państwu, ale również nie pozwala

KONFERENCJA BAŁKAŃSKA W BUKARESZCIE

Na zdjęciu z lewej ku prawej: minister spraw zagranicznych Grecji - Maximos, min. spraw zagr. Rumunii Titulescu, Jewtisz (Jugosławia) oraz Tewfik Ruszdi Arras (Turcja) w czasie narad naw sprawę organizacji pokoju na Bałkanach.

Żydzi - chałupnicy

emigrują z Łodzi do Gdyni

Lódź, 16. 5. Prasa żydowska, a za nią dzienniki „sanacyjne” podały następującą wiadomość:

„Ostatnio wśród chałupników łódzkich, nekanych coraz to większą nędzą, daje się zauważyć silny ruch emigracyjny. Po ostatnich przetargach z właścicielami magazynów konfekcyjnych, w wyniku których sezon letni trwał dla chałupników zaledwie miesiąc, zamiast czterech, poczuli się oni oglądać za innymi środowiskami, gdzie rzemiosło ich mogłoby lepiej prosperować.

Wybór padł na Gdynię ze względu na jej stały rozwój i większe w związku z tem możliwości zarobkowe. W ostatnich tygodniach wyjechały do Gdyni liczne rodziny chałupników-krawców łódzkich. Jak się okazuje, wybór ich był trafny, gdyż aczkolwiek walczą z trudnościami, powodzi im się znacznie lepiej, niż w Łodzi.”

Powyższa notatka podana jest w tak zręcznej formie, iż niewtajemniczeni przyjmują ją do wiadomości, sądząc, że chodzi tu o tych Polaków-chałupników, którzy nie mogli już wytrzymać konkurencji żydowskiej. Tymczasem rzecz ma się odwrotnie; chałupnictwo w Łodzi jest prawie w 100 procent opanowane przez Żydów i oni to sami sobie stwarzają konkurencję. Co sprytniejsi szukają nowych terenów, by na nich móc się usadowić. Wiadomość, podana wyżej, odnosi się właśnie do chałupników-Żydów Prasa „sanacyjna”, uległa sugestiom żydowskim, z prawdziwym zadowolaniem podała do wiadomości publicznej fakt, iż chałupnicy emigrują do Gdyni i tam im się lepiej powodzi niż w Łodzi. Być może, ale długo to nie potrwa. Polskie społeczeństwo zbyt czujne jest na niebezpieczeństwo żydowskie, by pozwalało sobie odbierać chleb i miejsce.

Umorzone śledztwo

przeciw narodowcom w Kielcach

Kielce, 16. 5. W końcu listopada ub. roku, łeznani sprawy wrzucili do paru sklepów żydowskich próbówki z cuchnącą cieczą.

Kielecka policja śledczą podejrzewając o to młodych narodowców, dokonała wśród nich licznych aresztowań. Aresztowani zostali pp.: T. Mierzejewski, R. Nowakowski, St. Topolski, K. Zaród i student J. Sędek, którego sprawozdano z Warszawy.

Na skutek decyzji pprok. St. Szydłowskiego, oskarżającego narodowców z art. 97, 93 i 95 k.k., aresztowanych przetrzymywano przez 6 tygodni w więzieniu i następnie zwolniono za poręczeniem. Jednocześnie toczyło się śledztwo.

Onegdaj wszyscy podejrzani otrzymali od sędziego śledczego zawiadomienia o umorzeniu śledztwa.

Zbiegli więźniowie

Warszawa (Tel. wł.) Z więzienia w Ulanowie (pow. rzeszowski)

zbiegło 5 więźniów. Podczas pościgu strażnicy zastrzelili 30-letniego Sieka, który miał jeszcze do odsiedzenia rok.

dostawcom surowców częstokroć są zorientować, z kim mają do czynienia.

Najbardziej jednak rozwojowi przemysłu anonimowego sprzyja bezrobocie, panujące wśród mas robotniczych. I nie tu nie potrafi zaradzić, wyzysk tak długo będzie trwał, jak długo anonimowcy będą mogli zerować na pozabawionej pracy, a wskutek tego bezbronnej, masie robotniczej. Dopiero odciążenie przez upowszechnienie własności wielkich ośrodków przemysłowych od nadmiaru sił pracowniczych, pozbawi anonimowych kombinatorów zera.

Czas z tem skończyć! Ubiegłe stulecie stworzyło bezsensowne skupiska przemysłowe, zgromadziło w jednym miejscu ogromne rezerwuary ludzkiej siły, oderwanej od swego przyrodzonego oparcia od roli i rzuciło na pastwę wyzyskiwaczom i kombinatorom. Gdy liczba rak do pracy w okresach pomysłnych odpowiada zapotrzebowaniu i odwrotnie, dzięki zrzeszaniu się, robotnik może skutecznie walczyć o należne sobie wynagrodzenie. Ale naderżają okresy kryzysów mniej lub bardziej długotrwałe i rozpoczyna się wyzysk, demoralizacja oraz najskrajniejsza nędza. Natomiast robotnik, który nie zerwał na zawsze kontaktu z rolą, który ma możliwość na pewien czas wrócić do swej wsi i tam przecześć najgorszy okres, a przytem robotnik uświadomiony, nigdy nie stanie się powolnym narzędziem w rękach anonimowych hien, co obecnie w Łodzi jest na porządku dziennym.

Ale taka głęboka przemiana w życiu gospodarczym wymaga kolosalnego wysiłku ze strony całego społeczeństwa, oraz współdziałania ze strony państwa. Społeczeństwo i państwo muszą we wspólnym zrozumieniu i z zaufaniem podać sobie ręce przy realizacji upowszechnienia własności. Jednak czy cztery miliony Żydów, jako część obecnego społeczeństwa, zechcą w tym procesie współdziałać? Nie, nie leży to bowiem w ich interesie. A czy ci, obecnie rządzący Polską, zdolni są zrealizować upowszechnienie własności? Nie, ich zasada jest etatyzacja — program wprost przeciwny.

Uciśk i wyzyskiwanie polskiego robotnika przez anonimowe hieny ustanie dopiero wówczas, gdy Żydzi przestaną odgrywać decydującą rolę w polskim życiu gospodarczym i politycznym, a państwo i społeczeństwo w zgodnym wysiłku zrealizują postulaty od lat wyznawane przez ruch narodowy. **ha.**

400 robotników bez pracy

Katowice (Tel. wł.) Gen. dyrekcja ks. Donnersmarka w Świętochłowicach wystąpiła z wnioskiem do kom. demobilizacyjnego o zwolnienie 400 robotników z kopalni węgla „Ślask” w Chropaczowie.

Redukcję motywuje dyrekcja kopalni brakiem zbytu na węgiel. Jak bowiem wiadomo, część węgla tej kopalni odbierała huta cynku „Guidotto” w Chropaczowie.

Ponieważ z dniem 1 maja huta ta została unieruchomiona, kopalnia „Ślask” straciła poważnego odbiorcę.

Kraków — umiłowane miasto Żydów

K r a k ó w, 16 maja.

W ostatnim czasie donosiliśmy kilkakrotnie o zjazdach czołowych organizacji żydostwa polskiego i światowego w grodzie podwawelskim. Niedawno doniosła nawet prasa zagraniczna, że naczelne władze żydostwa światowego zarządziły przewiezienie swoich archiwów do Krakowa, jako do tego ośrodka, w którym w obecnych czasach można z względnie największym bezpieczeństwem deponować ważne dla Żydów dokumenty.

W połowie czerwca br. ma się odbyć znowu w Krakowie światowa konferencja sjonistów. Za tem miejscem spotkania wypowiedzieli się Żydzi amerykańscy i angielscy. Jako szczególny charakterystyczny wypadka zanotować, że Kraków upodobały sobie na miejsce spotkań wszystkie odłamy sjonistyczne, mimo iż między sobą zwalczają się zaciekle. Niedawno odbył się bowiem w Krakowie zjazd unii sjonistów-rewizjonistów z pod znaku Zabotnickiego. Teraz z kolei mają przybyć do Krakowa sjonisci na zjazd ogólny. (M)

„Podhale na posterunku”
w 20 nr. „Wielkiej Polski”.
Adr.: Poznań, św. Marcin 65.

ZEMSTA COWBOYA

CZEŚĆ DRUGA

SOBOWTÓRA DOKTORA BAUMA

WSPÓLCZESNA POWIEŚĆ SENSACYJNA ANTONIEGO HRAMA

7) Dlatego dobrzeby było sprzątnąć jeszcze staremu owe sto tysięcy dolarów, które spodziewa się otrzymać od Childsa za Anitę... Nie wypada brać panny bez posagu... — powiedział głośno, z właściwym sobie cynicznym uśmiechem.

Uczepiwszy się tej nowej myśli, począł układać plan działania. Wiedział, że i w tym wypadku, jak zwykle, do podjęcia okupu zostanie wysłany Franck, a stary będzie oczekiwał na niego przy drodze, wiedzącej do Los Anietto. Do miejsca wyznaczonego na spotkanie jest stamtąd cztery mile, a przy tem droga wiedzie przez gęsty las, gdzie łatwo przyciąć się na powracającego z pieniędzmi Francka. Oczywiście, ażeby osiągnąć tę sumę, należy uciec się do morderstwa. W tym względzie jednak Blum nie miał wielkich skrępułów. — O jednego łajdaka mniej będzie na świecie, — zaopiniował, postanawiając w stosownej chwili celnym strzałem z bronią położyć Francka na miejscu, a następnie z rabowanymi pieniędzmi szybko powrócić na farmę Billa Monktona.

Całą sprawę ułatwiał jeszcze fakt, że wedle ustnych dyspozycji Kameleona, Bill był obowiązany wydać dziewczynę jedynie na polecenie jego, Ludwika Bluma. W praktyce miało to

wyglądać w ten sposób, że któryś z wyznaczonych przez Ludwika ludzi, nocą zapakuje Anitę do taksówki i odwieźmie ją z zawiązanymi oczyma na drugi kraniec miasta, wysadzi ją na ulicę, poczem sam szybko schroni się w jednej z najbliższych gangsterskich spelunek.

Wedle więc planu, jaki obecnie dojrzał w umyśle Ludwika, po obrabowaniu Francka, z stu tysięcy dolarów, uda się niezwłocznie po Anitę, z którą pojedzie wprost za miasto, na jedno z lotnisk, gdzie w dużym hangarze, oznaczonym liczbą 64, znajduje się prywatny samolot Mr. Spensera. I zanim Kameleon odkryje całą prawdę, Ludwik będzie już wówczas daleko, zawieszony wraz z ukochaną dziewczyną pomiędzy usianem miliardem gwiazd niebem a bezkresnym obszarem pustynnych pól.

— Po wielu godzinach lotu, — marzył dalej — wyląduję w słonecznej Kalifornji, gdzie odtąd on, Ludwik Blum, ścigany przez prawo przestępca, znajdzie wytchnienie przy boku ukochanej dziewczyny...

W swych młodzieńczych, pełnych optymizmu, marzeniach nie myślał wcale o tem, że los lubi płatać złośliwe figle, a najgenialniej nawet przemyślane plany działania potrafią rozsypać się w gruzy z błędnego nieraz powodu.

W zasadzce

Dwaj panowie dłuższy czas siedzieli naprzeciw siebie w milczeniu. Na tęgiej, zazwyczaj czerwonej, a tym razem trupio-białej twarzy Mr. Childsa odmalowany był cały bezmiar cierpienia, jakie targało serce kochającego ojca na ustawiczną myśl o losie najdroższej jedynaczki.

Natomiast w obliczu Ronickiego, po pierwszych odruchach niemieckiej rozpaczki, bez trudu dawało się dostrzec zacięty jakiś upór, który nie chciał ustąpić nakazom rozsądku, wobec groźnej rzeczywistości.

— Uważam, że należy pójść za radą Spensera, — przemówił wreszcie Mr. Childs głosem, w którym znać było rezygnację. — Przypuszczam, że zbrodniarze dotrzymają warunków, w przeciwnym bowiem razie nie mogą liczyć na uprawianie podobnego procederu w przyszłości...

Ronicki zagryził wargi. Jego gorący, porywczy temperament nie pozwalał mu łatwo pogodzić się z myślą, że banda nikczemnych szantażystów odniesie przez to triumf, a niepomieszczona krzywda Anity palić go będzie wstydem słabości i poniżenia. A jednak nie miał odwagi oponować, w obawie o los ukochanej.

— Nie mniej jednak należy zrobić wszystko, aby zbrodnia poniosła zasłużoną karę, — zauważył z naciskiem, przyczem w jego szarych, zazwyczaj dobrodusznie spoglądających, oczach rozpalili się jakieś złowrogie błyski.

Lekki uśmiech ironji przewinął się po białej twarzy Mr. Childsa. — Za mało pan zna Chicago, panie Stefanie... i wogóle całe Stany... Te pięć lat, jakie pan tutaj spędził, nie dały panu jeszcze poznać złowrogiej potęgi podziemnego świata przestępców. Wasze szlachetne polskie porwy, nie poparte rozsądkiem, nie zawsze na naszym gruncie się udają... Mierzyście siły na zamiary... Przypomnę panu tylko szlachetną postać burmistrza Czermaka. Miał władzę, wpływy, a jednak... podziemny świat Al Capona i Dillingerów okazał się silniejszym od niego...

— To wina was, Amerykan!... — rzucił Stefan z oburzeniem. — Obawa o mienie, życie, a wreszcie, do ostatnich granic posunięte przekupstwo, rzuca was wszystkich na pastwę zbezczeszczenia zbrodniarzy!...

— Niestety, tak... ale nie mówmy o tem...

— Nie mówmy, — zgodził się tamten i znów na długie minuty zapadło głuche milczenie.

Przerwało je niespodziewane wejście mulatki, pokojówki Anity.

Mister Childs zmarszczył groźnie

brwi. Nie znośił, aby ktokolwiek ze służby niewolany wchodził do gabinetu, a tem więcej w tak niestosownej chwili.

Ale spojrzeń to nie onieśmieliło kobiety. Stała przy drzwiach milcząca, ale zacięta w jakimś postanowieniu.

— Co to znaczy, Doroto?... — w głosie Childsa zadrgało wyraźne zniecierpliwienie.

— Mam prośbę... wielką prośbę Mr. Childs, — wymówiła nieśmiało, z lękiem, czy będzie dopuszczoną do głosu.

— To bezczelność!... — zawołał oburzony milioner i twarz na nowo przyobiekła mu się purpurą. — Proszę wyjść!

W ciemnych oczach kobiety zaszklili się łzy, lecz nie ruszała się z miejsca. — Mr. Child... ja w sprawie Miss Anity... Ja wiem wszystko... chcę pomóc... ja wiem, kto ją porwał... wyszeptala głosem wstrząsanym łkaniem i niespokojnym spojrzeniem zawisła na twarzy swojego pana.

Zapadła chwila ciszy. Piorun z jasnego nieba, ani gwałtowny spadek akcji nie wywarły na flegmatycznym Mr. Childsie takiego wrażenia, jak słowa tej kobiety.

— Mój pan, Mr. Childs mi powiedział, że Miss Anita wyjechała... ale ja nie wierzyłam... zaczęła z ożywieniem. — Widziałam przecież rozpacza pana, rozbitą szybę, nielad w pokoju, a przedewszystkiem poczułam zapach perfum, jakich paniątka nigdy nie używała...

Dwaj panowie w bezgranicznym zdumieniu spojrzeli na siebie. Spojrzenie to uchwyciła mulatka i uznała, że właśnie przyszła stosowna chwila, by rzucić niespodziewaną bombę.

W sypialni Miss Anity poczułam perfumy Mr. Ludwika Bluma... — wyrzuciła to zdanie jednym tchem i umilkła, czekając jakie wrażenie uczyniła wiadomość na słuchaczach.

Te słowa rozbudziły w umyśle Ronickiego nowe, chwilami przerażające myśli. Wiedział, że ten młody, zdaje się żydziak, choć podawał się za Anglika, był sekretarzem adwokata Spensera i razem z nim dosyć często odwiedzał mieszkankę Childsów, jako czwarty do brida, ale nie można było przypuścić, aby Anita potajemnie przyjmowała go w swym pokoju. A zatem?... Chaos myśli, jaki wytworzył się teraz w głowie Stefana, nie pozwalał choć w przybliżeniu dać odpowiedź na to dręczące pytanie.

— Proszę nas pozostawić samych i nikomu nie wspominać o tem ni słowem, rzekł Mr. Childs do mulatki, o-

chlönawszy z pierwszego wrażenia. Nie stawiał żadnych uzupełniających pytań, gdyż znając ją dobrze, wiedział, że tego, co powiedziała, nie zmieni i nie odwoła.

Kobieta bezszelestnie wysunęła się z gabinetu.

— Co pan o tem sądzi, Mr. Childs? — spytał Ronicki.

— Żle jest — odparł tamten. — Z tego by wynikało, że Anita padła ofiarą Bluma, a to już do gruntu zmienia wszystko. Blum, panie Stefanie, nie porwał jej dla okupu. Ten list, który zostawił, miał tylko za zadanie wprowadzić nas w błąd.

— Więc w jakim celu uprowadził Anitę? — wycharczał Stefan, a twarz przyobiekła mu się trupią białością.

— Chciał ją posiadać...

Ronicki zerwał się nierzem w ataku furji. Childs, domyślając się co tamten zamierza uczynić, zagroził mu drogę. — Rozwagi, panie Stefanie; chce pan przez swą porywczosć spowodować gorsze nieszczęście, bo pozabawi nas raz na zawsze widoku ukochanej dziewczyny?...

— Co robić?... co robić?... — powtarzał teraz młody inżynier, łamiąc ręce w bezsilnej rozpaczce.

— Trzeba się zastanowić, — rzekł Childs, sadząc Stefana napowrót w fotelu. — Przedewszystkiem należy sprawdzić otrzymaną wiadomość, śledząc pilnie Ludwika Bluma.

— W tym celu trzeba bezzwłocznie wynająć jakiegoś zdolnego detektywa — zauważył Ronicki.

— Broń Boże! — zaprotestował Childs gorąco. — Czy może pan ręczyć, nie zgłębiwszy tajemnic nieprzebytej ludzkiej dżungli, jak jest nasze Chicago, że nie natrafi pan w osobie sławnego detektywa na współnika zbrodniarzy?...

— Więc sam się tego podejmę! — krzyknął Stefan, a w oczach miał teraz taką siłę postanowienia, że nawet sceptycznie nastrojony Mr. Childs uwierzył w skuteczność jego zamierzeń.

— Tylko rozwagi, panie Stefanie... dużo rozwagi i trzymać nerwy na wodzy. I niech pan nie zapomina, że dziś wieczorem musimy powziąć ostateczną decyzję, gdyż termin uiszczenia okupu upływa jutro...

Ronicki powstał, zabierając się do odeszcia. Nim jednak zdążył opuścić gabinet, na progu ukazał się kamerdyner, oznajmiając przybycie Samuela Spensera.

I dziwne, że dopiero teraz, na dźwięk nazwiska adwokata, w umyśle Stefana zrodziło się nagłe podejrzenie, czy ten, tak mało jeszcze w tutejszych kołach towarzyskich znany prawnik, nie był wtajemniczony w szatański plan swego współpracownika. — A może poprostu jest jego współnikiem? — pomyślał, przypominając sobie wczorajsze z nim rozmowę, w której to Spenser radził uiszczyć żądany przez szantażystów okup.

Nie było jednak czasu na dłuższe rozważanie tej sprawy, bowiem w minutę później do gabinetu wszedł Mister Samuel Spenser. Ronicki tylko postanowił sprytnie prowadzić rozmowę, by jak najwięcej potrzebnych wiadomości wysondować z tego podejrzanego od niedawna, człowieka.

— Mr. Childs, proszę przyjąć moje głębokie współczucie... — zagaił Spenser rozmowę, uściśnawszy dłoń gospodarza.

Usiedli w wytwornych klubowcach. — Czy nie zmienił pan od wczoraj zdania w wiadomej sprawie, Mr. Spenser?... — zapytał zmieszca Ronicki.

Adwokat rozłożył ręce na znak bezradności.

— Niestety, innego wyjścia nie widzę, — odparł z dobrze udanym żalem. — To jedno tylko, co mogę zrobić, to oszczędzić panom tej wielkiej przykrości, z jaką jest niewątpliwie połączone zetknięcie się z zbrodniarzami w chwili uiszczenia okupu. Pragnę tę sprawę załatwić w imieniu panów...

— Niewielka pociecha, — zauważył cierpko Ronicki.

(Ciąg dalszy nastąpi).

W dniu 7. b. m. przy ul. Maleckiego 6 w Poznaniu zamach samobójczy przez zatrucie się gazem świetlnym popełnił małżonkowie Gdyniowie. Jana Gdynię zdołano uratować, podczas, gdy żona jego znalazła śmierć. Jan Gdynia obecnie przebywa w szpitalu miejskim w Poznaniu i wraca powoli do zdrowia. Na uwagę zasługuje to, że Gdynia w okresie przedwojennym był zamożnym człowiekiem, po wojnie rozwijał ożywioną działalność wśród Ślązaków, zgromadzonych w Koblenecji, aby głosować za Polską, a prócz tego w dużej mierze dzięki jego staraniom w czasie plebiscytu powiat Wielkie Strzelce uzyskuje wielką ilość głosów za Polską. W ostatnim czasie warunki materialne p. Gdyni pogorszyły się fatalnie, został on wyekskmitowany i znalazł się bez środków do życia. To pchnęło go do desperackiego czynu. Na zdjęciu nieszczęśliwy starzec.

Anegdoty o wiekich ludziach

Król polski Aleksander, któremu prawie zawsze na zdrowiu zbywało, epokwał ięsnicze, mającego lat zróra sto.

— Czy chorowałeś kiedy? — zapytał król.

— Nigdy — odpowiedział ięsniczy — nie bawiła u mnie, Najjaśniejszy Panie, choroba, bo wygody nie miała.

Gdy się zapytano króla francuskiego Ludwika XIV, co sądzi o kazaniach księdza nadwornego Maasilona, odpowiedział:

— Gdym słuchał innych kaznodzieiów, byłem z nich zadowolony, gdym jego słuchał, byłem niezadowolony z siebie.

Prymas polski kardynał Radziejowski razu pewnego rzekł do zafrasowanego króla Jana Kazimierza:

— Miłościwy Panie, na świecie jak w łaźni: im kto wyżej siedzi, tem bardziej się pości.

Cesarzowi Franciszkowi Józefowi doniesiono razu pewnego, podczas wielkiej wojny, że Przemyśl padł. Na to cesarz zauważył:

— Szkoda biedaka, taki był młody.

O Karolu Habsburgu, ostatnim władcy Austro-Węgier, opowiadają, że pewnego dnia doniesiono mu, że Wilhelm II jest mocno niezadowolony z armji austriackiej, ponieważ ślamazarnie spisuje się na froncie.

— Hm, — odrzekł Karol, — gdybyśmy nie byli ślamazarni, dawnoby już nas nie było po ich stronie.

Król francuski Ludwik XV zapytał pewnego razu młodzieńką i cnotliwą pannę Levasseur:

— Którędy wiedz, droga do sypialni pani?

— Przez ołtarz, najjaśniejszy panie!

Ludwik Filip podczas podróży po Normandji ofiarował burmistrzowi pewnego miasteczka w którym go serdecznie przyjęto, cygaro.

— To cygaro, najjaśniejszy panie — zawołał przejęty do głębi burmistrz — będę palił całe życie.

Czytalcie
„ILUSTRACJĘ POLSKĄ“

Kalendarz rzym.-kat
Piątek: Antonina b.
Sobota: Eryka kr.
Kalendarz słowiański
Piątek: Sławomila
Sobota: Wczesława
Słońca: wschód 3.55
zachód 19.43
Długość dnia 15 g. 48 min.
Księżyc: wschód 19.15
zachód 2.49

Faza: 1 dzień przed pełnią.

Adres redakcji i administracji w Łodzi
telefon redakcji i administracji 173-53
Piotrkowska 91

Godziny przyjęć dla interesentów
od 10-12

Dyżury nocne aptek

Nocy dzisiejszej dyżurują apteki: Jan-kielewicz, Stary Rynek 9 (żydowska), Gluchowski, Narutowicza 6, Hamburga, Główna 50, Pawłowski, Piotrkowska 307, Piotrowski, Pomorska 91, Steckla, Limanowski, 37.

Z powodu zgonu Józefa Piłsudskiego — przedstawieni w kinach i teatrach zawieszono aż do odwołania.

Komunikaty

Poświęcenie sztandaru. Tow. Śpiewacz. pod wezw. św. Antoniego Padewskiego przy klasztorze OO. Bernardynów w Łodzi organizuje w dniu 19. b. m. uroczystość poświęcenia sztandaru. Początek o godz. 10 przed poł. przy ul. Widok 12.

Nowy rozkład jazdy. Onerdaj wszedł w życie nowy rozkład jazdy na polskich kolejach państwowych. Jeśli chodzi o połączenia bezpośrednie, to nowy rozkład jazdy jest dla Łodzi dość korzystny, gdyż Łódź otrzymała więcej pociągów. Gorzej przedstawiają się połączenia sezonowe z uzdrowiskami krajowymi, pominięto w nowym rozkładzie jazdy między innymi Iwoniec, który miał poprzednio dogodne połączenia z Łodzią. Jedynie tylko pociąg, kursujący na linii Łódź — Gdynia — Hel posiadać będzie wagon sypialny.

Pociągi bezpośrednie: z Łodzi Kal. do Bydgoszczy — odjazd godz. 15.40, przyjazd 19.37. Do Gdyni 22.10 — 8.29 (15. 6.—31.8). Do Ciechocinka 7.38 — 11.15 (od 15. 6.—31. 8), 12.00 — 16.18. Do Lwowa 22.48 — 7.15 (pośpieszny). Na Hel 12.10 — 11.37. Do Warszawy 6.16 — 8.36, 12.31 — 15.12, 16.18 — 19.10, 19.53 — 22.28. Z Łodzi Fabr. do Warszawy 8.00 — 10.48, 22.14 — 23.45. Do Krynicy 23.00 — 8.05. Do Krakowa 0.20 — 6.40. Do Zakopanego 0.20 — 11.56. Do Zwardonia 0.20 — 10.42. Do Rozwadowa 11.48 — 10.08. Do Skarżyska 15.27 — 19.10. Wagony bezpośrednie do uzdrowisk z Łodzi Fabr. odjazd 8.00 przez Kozłowski pol. z Krynica, z Zakopanem. Pociągi te mają połączenie w okresie od 1. 6. do 31. 8. Lux Torpeda Łódź Fabr. do Warszawy 7.08, 10.09, 15.20, 20.49. Warszawa Gł. odjazd do Łodzi 7.08, 10.10, 15.10, 20.45.

Wyjaśnienie. Komisarz Wojewódzki przesłał nam nast. pismo: W związku z artykułem p. t. „Kolonje letnie przedmiotem polityki”, zamieszczonym w nr. 111 „Oregdownika” z dnia 15 maja 1935 roku proszę redakcję o zamieszczenie poniższego wyjaśnienia:

Zarząd Miejski w Łodzi corocznie organizuje i prowadzi kolonje letnie dla 600 dzieci i półkolonje dla 5000 dzieci. Wydatki na powyższy cel pokrywane są z budżetu Wydziału Opieki Społecznej.

W roku bieżącym kolonje i półkolonje letnie będą prowadzone przez Zarząd Miejski w tych warunkach, jak w roku ubiegłym. Prace organizacyjne już się rozpo-

Skazanie Żydów-fabrykantów

Za wyzysk robotników i nieprzestrzeganie ustaw

Łódź, 16. 5. W dniu wczorajszym Inspektorat pracy wydział karny skazał przemysłowca żydowskiego Abra-

ma Morgensterna, tkalnia mechaniczna (ul. Matejki 14), za zmuszanie robotników do pracy ponad 8 godzin na

dobę oraz za obniżanie zarobków robotniczych, na 1000 zł grzywny i 7 dni bezwzględny aresztu.

Inspektorat pracy wydział karny skazał przemysłowców Żydów Jakóba Borsteina, Jerzego Stillera, Mojżesza Maksa Stillera oraz Bielszowską, współwłaścicieli tkalni mechanicznej firmy Stiller i Bielszowski (Cegielnia-na 52) każdego po 500 zł grzywny za to, że w dniu 2 lutego, święto Marii Panny zmuszali pracowników umysłowych do pracy.

Poza tem inspektorat pracy ukarał Żyda Wolfa, na 200 zł grzywny i Kolskiego na 50 zł grzywny.

Butelka od piwa argumentem

Sąd apelacyjny zatwierdził wyrok I instancji

Poznań, 16. 5. Sąd okręgowy w Kalszu w dniu 7 marca b. r. skazał na 6 miesięcy więzienia mieszkańca Tu-liszkowa, pow. koniński, 21-letniego Jana Patrzykątą, za pobicie na zabawa butelką od piwa Władysława Ga-

wra, który został dotkliwie poraniony odłamkami szkła ze stłuczonej butelki.

Sąd apelacyjny w Poznaniu wyrok ten zatwierdził, lecz wykonanie kary zawieszil warunkowo Patrzykątowi na przeciąg lat 5. (k)

czyli i nie napotykała na trudności natury technicznej ani budżetowej. Kolonje i półkolonje będą uruchomione z chwilą rozpoczęcia wakacji.

Zarząd Miejski w latach ubiegłych otrzymywał subwencję z Ministerstwa Opieki Społecznej za pośrednictwem Urzędu Wojewódzkiego Łódzkiego i z Funduszu Pracy na prowadzenie kolonij i półkolonij.

Zarząd Miejski w Łodzi nigdy wspólnie z Komitetami kolonij letnich i półkolonij nie organizował i nie prowadził.

Kronika policyjna

Pożar. We wsi Lękawa pod Łodzią wybuchł pożar w zagrodzie Antoniego Kuli-gowskiego. Budynek, urządzenie mieszka-nia, narzędzia rolnicze i kilkanaście sztuk bydła spłonęło. Straty obliczono na 14200 zł. W czasie ratowania dobytku przywa-lona została pianąciami belkami Antonina Szafraniec, która z narażeniem życia wyratowali strażacy Szafraniecówną w stanie beznadziejnym przewieziono do szpitala. Poparzonych zostało poza tem 3 członków straży wiejskiej. (k)

Żydowskie pomysły. Szewc Icek War-szawski (ul. Zawadzka 38) pozostając bez pracy wpadł na niezwykły pomysł. War-szawski miał 9 dzieci, przyczem dwóch syn-ów liczyło po 24 i 23 lat. Początkowo przeprowadzał kombinacje matrymonjal-ne z młodszym i starszym z swą żoną róż-nym Żydówką, pobierał posagi i przywła-szczał sobie pieniądze, a następnie synalek zrywał zaręczyny. Icka Warszawskiego w swoim czasie skazano już za te oszustwa.

Ostatnio znów Icek Warszawski ze star-szym synem Efraimem, liczącym 28 lat, zaczął przeprowadzać podobne oszustwa. Syna wyswatał aż 12 różnym pannom z Łodzi i okolicy i pobrał od każdej od 200 do 1000 zł na poczet posagu. Zaręczyny we wszystkich wypadkach zerwano. O tych kombinacjach powiadomiono policję, która synalka wraz z ojcem zamknęła w areszcie. Sąd grodzki skazał Ickę War-szawskiego na 6 r. więzienia, a jego obliczającego synalka Efraima na 8 mies. więzienia. (k)

Śmierć ofiary krwawej strzelaniny. Na przedmieściu Janów poraniony został w czasie bójki przez Reinholda Kurca Ta-deusz Witczak z Milesek. Witczak przewie-ziony do szpitala zmarł. Stan drugiego poranionego Kowalskiego jest w dal-szym ciągu groźny. Kurca osadzono w więzieniu. Odpowiadać on będzie za za-bójstwo. (k)

Żydowskie zakulisy taniec cen. Jakub Broitstein właściciel składu manufakturowego przy ul. Bazarnej 5 sprzedawał wy-

roby wełniane, jak swetry, kaftany, rękawice, szaliki i t. p. po niewiarygodnie niskich cenach. Tajemnicę tej konkurencji wyjaśniło badanie fachowe. Ustalono mianowicie, że rzekomo wełniane wyroby zawierają w sobie znikomą ilość domieszki wełny, a faktycznie wykonane są z przędzy wiganowej, lub lichej przędzy bawełnianej. Ponieważ według przepisów prawnych, jako wyroby wełniane mogą być podawane jedynie te wyroby, które conajmniej 50% zawierają wełny, przyczem i w tym wypadku musi być za-znaczona, że są to wyroby półwełniane, pomysłowego Żyda pociągnięto do odpo-wiedzialności za oszustwo. Brotstein za-siadł na lawie oskarżonych w sądzie grodzkim. Sąd skazał Brotsteina na 6 mies. aresztu i 600 zł grzywny. (k)

Eksmisja teatryku. Sąd grodzki roz-poznał sprawę przeciw właścicielom tea-tru letniego rewii „Bazatela”, mieszczą-cego się w ogródku przy ul. Piotrkowskiej 94. Posesja ta jest własnością Sów Li-enera a właścicielami teatryku był jeden z Lienerów i Turner (Zyd). Ponieważ właściciele nie uregulowali należności, sąd zarządził eksmisję wspomnianego teatryku z zajmowanego ogródka i nieruchomości. (k)

Wypadki przy pracy. We fabryce Ho-raka w Rudzie Pałanińskiej trybny maszy-ny oberwały rękę robotnikowi Leonowi Weberowi. — We fabryce Szajewicza (ul. Kijlińskiego 6) przygnieciony został ruch-ny wozem przedziałniczej maszyny ro-botnik Alfred Zawadzki i doznał złamania obu nóg. — We fabryce Ejtingona przy ul. Radwańskiej 30, został poparzony ciężko wybuchem pary robotnik Józef Karpiński. — We fabryce wyrobów gumowych „Gen-tleman” przy ul. Limanowskiej 156 po-parzona została wskutek wybuchu gumy Helena Martalowska.

Samobójstwo. W mieszkaniu własnem przy ul. Drewnowskiej 7 popełniła zamach samobójczy Marta Fil, która zatrula się sublimatem. Powodem samobójstwa był brak środków do życia. (k)

Kronika pabjanic

Adres „Oregdownika”, Pabjanice Garncarska nr. 5, telefon 230.

Odłożenie poświęcenia. W dniu 19. b. m. miało się odbyć poświęcenie sztandaru Kat. Stow. Kobiet przy parafii św. Mateu-sza w Pabjanicach. Spowodu żaloby, ter-min poświęcenia przesunięty został na dzień 8 września r. b.

Zyd chlomanta. Przed kilku dniami przyjechał do Pabjanic żydowski „psycho-grafolog - telepata”, który szumnie rekla-muje się, by ludność odwiedzała jego ga-binet w mieszkaniu żydowskim.

Zatrudnienie bezrobotnych. W dniu 14. b. m. państwowy urząd Pośrednictwa Pracy przyjął do pracy 23 kobiety. Robot-nice zatrudnione są na robotach miej-skich. W poniedziałek, 20. b. m. ma być zatrudniona druga partja kobiet w liczbie 25, które również będą zatrudnione na ro-botach miejskich. (p)

Z ruchu narodowego. W dniu 15. b. m. odbyło się zebranie Stronnictwa Narodo-wego w lokalu własnym przy ulicy Pu-laskiego 13/15 pod przew. prezesa. Aktu-alny referat wygłosił jeden z prelegentów. Po omówieniu spraw bieżących i organi-zacyjnych, zebranie zakończono odśpiewa-niem Hymnu Młodych.

Demonstracje bezrobotnych kobiet. W dniu 15. b. m. w godzinach przed połud-niowych zgrupowały się przed magistratem bezrobotne kobiety, w liczbie około 100, które przybyły pod magistrat w celu interwenjowania u prezydenta miasta, by zechciał je w najbliższym czasie zatrud-nić. Wybrane delegatki udały się do pre-zydenta miasta, który spowodu zajęć de-legacji nie przyjął. Robotnice w spokoju rozeszły się do domów. (p)

W żydowskim gmachu. W Pabjanicach wszystkie urzędy zajmują lokale przezwane w gmachach żydowskich. Ubezpieczalnia Społeczna przeniosła swe biura w ubiegłym roku na ulicę Kościuski do

Program uroczystości żałobnych. Komitet uroczystości pogrzebowych ustalił program w Łodzi: w piątek odprawione zosta-nie nabożeństwo żałobne w kościele garni-zonowym, poczem pochód do starostwa po-wiatu łódzkiego przy ul. Piotrkowskiej 100. Tegoż dnia o godz. 19.45 zbierają się na pl. Katedralnym przedstawiciele władz oraz organizacji i delegacji z południowej częś-ci miasta i powiatu łódzkiego. Pochód skieruje się do dworca fabrycznego. Dal-sza reprezentacja mieszkańców Łodzi zbiera się na pl. Wolności, gdzie odczytane zo-stanie orędzie, poczem pochód wraz z de-legacją, nieosac urny, wyrusza na dworzec fabryczny, skąd delegacja wyjedzie do Krakowa.

W sobotę o godz. 9 rano odprawione zo-staną nabożeństwa we wszystkich świątyniach, a o godz. 10 mszę pontyfikalną od-prawi w katedrze ks. biskup Jasiński. Moment składania zwłok marsz. Piłsudskiego do podziemi wawelskich mają dzwony i syreny sygnalizować.

Samobójczy skok. W czasie przeprowa-dzania rewizji notowanego i karanego za kradzież 23-letniego Czesława Palczew-skiego przy ul. Gnieźnieńskiej 15 policja znalazła rewolwer naboje i inne przed-mioty. Palczewski w pewnym momencie otworzył okno i skoczył z 3 piętra na bruk, odnosząc złamanie kręgosłupa, uszkodze-nie czaszki i klatki piersiowej. Rannego przewieziono w stanie agonji do szpitala.

Młotkiem zabił „rzeciwnika”. W Bogu-cicach na tie sprów podczas gry w karty 15-letni Stanisław Lesin uderzył młotkiem 16-letniego Kazimierza Michałaka i spo-wodował pęknięcie czaszki. Ranny zmarł w szpitalu.

z ziemi kaliskiej

Kronika Kalisza

W Kaliszu ma stanąć pomnik marsz. Piłsudskiego. Na zwołanem żalobnem po-siedzeniu zarządu miasta wraz z funkcyj-narjuszami magistratu i przedsiębiorstw miejskich prezydent miasta, p. Sulistrow-ski, zakomunikował, że w Kaliszu stanie pomnik Marsz. Piłsudskiego i że na zapoczątkowanie funduszu na budowę pomni-ka magistrat wyasygnował 1.000 zł.

Szkielet żołnierza, poległego w r. 1914. We wsi Szadw-Kierz, gm. Kamień, na polu gospodarza Edwarda Linkego, przy regu-lacji ziemi wykopano szkielet ludzki. Stwierdzono, że jest to szkielet żołnierza, poległego w potyczce w roku 1914 pomię-dzy oddziałami wojsk rosyjskich i nie-mieckich.

Młotkiem w głowę. W kol. Bogucice, gm. Pamiecin, pomiędzy 15-letnim Stani-sławem Lesinem a 16-letnim Kazimierzem Michałakiem panowała od dłuższego cza-su nienawiść do siebie. W tych dniach, spotkawszy Michałaka, Lesin uderzył w głowę napotkanego młotkiem żelaznym, powodując ciężki uraz. Michałaka przewieziono do szpitala, a Lesinem zajęła się policja.

Pożar zagrody. Wios Długie-Działy, gm. Blaszki orzeżyła wiele strachu wskutek wynikłego pożaru w zagrodzie Józefa No-wackiego w obawie, że ogień przeniesie się na sąsiedzkie zabudowania. Akcja sąsiao-dów i straży ogniowej nie dopuściła do rozprzestrzenienia się ognia na dalsze zagrody, jednakże nie zdolała przeciwdziałać spaleniu się całego gospodarstwa Nowac-kiego, który oblicza straty na 2.500 złotych. Ogień powstał wskutek nieostrożności do-mowników.

Żałobne nabożeństwo za duszę ś. p. Fe-licii Łączkowskiej. W sobotę, 18. b. m., o godz. 9 rano, w dzień imienin zasłu-żonej działaczki społecznej i patrijotycznej, ś. p. Felicii Łączkowskiej, odprawione zo-stało nabożeństwo żałobne w kościele OO. Franciszkanów.

Za niedozwolony zabieg — skazanie 69-letniej kobiety. Przed sądem okręgowym w Kaliszu stanęła 69-letnia Marianna Sło-necka, oskarżona o dokonanie niedozwolo-nego zabiegu na osobie Stefani Duralczyk-owej, która po dwukrotnej operacji zmar-ła. Sąd skazał domorosłą „lekarke” Słonec-ką na 3 lata więzienia i pozbawienie praw przez lat 5. Niezależnie od tej sprawy Sło-necka odpowiadać będzie jeszcze przed są-dem dwukrotnie za podobne przewinienia.

Kronika Zduńskiej Woli

Mia uroczystość. W dnach 21. i 22. b. m. klasztor księży misjonarzy na Frańszy-cy pod wezw. Boskiej Opatrzności obcho-dzić będzie uroczystość jubileuszu 10-let-niego swego istnienia. Na uroczystości te przy-będzie J. Em. ks. biskup Radoński.

Narodowy program gospodarczy

O nowej książce prof. Rybarskiego słów kilka

W działalności naukowej i politycznej prof. Romana Rybarskiego zasłania przede wszystkim jego niezwykła pracowitość i rozległa skala zainteresowań. Podczas rozpraw sejmowych prezes Rybarski zabiera często głos, słuchany z uwagą zarówno przez przyjaciół, jak i przeciwników politycznych. Wywody swoje popiera zawsze mnóstwem dat statystycznych, wielką ilością faktów życiowych, snuje analogie i porównania z innymi krajami, świadczące o rozległej znajomości obcej literatury i obcych stosunków.

Niemalże prawie roku, by prof. Rybarski nie ogłosił drukiem jakiegoś mniej lub więcej obszernego tomu swych prac naukowych, przyczem spis tych dzieł wykazuje, jaki już wspomniano, niezmiernie szeroki zasięg jego zainteresowań naukowych. Obok podstawowych zagadnień ekonomiki, jak pojęcia wartości, kapitału i pieniądza, znajdziemy w jego dziełach i tematy historyczno-gospodarcze (o żupach solnych, historia handlu w Polsce), znajdziemy system ekonomiki politycznej, wreszcie kapitalne rozbiory współczesnego życia gospodarczego świata i Polski jego perspektyw rozwojowych („Przyszłość gospodarcza świata” i „Przyszłość gospodarcza Polski”).

Wreszcie wspomnieć jeszcze należy o nader cennym przyczynku do formowania się narodowego programu gospodarczego w postaci pracy prof. Rybarskiego „Podstawy narodowego programu gospodarczego”, zalecającej się, jak wszystko, co wyszło spod pióra tego niestrudzonego uczonego i działacza, jasnym i sumiennie odwa-

żonym tokiem rozumowania, znakomitą zrozumieniem i wycuciem potrzeb kraju i narodu polskiego i pełnym prawdziwie naukowego umiarem stawianiem rozumnych postulatów na przyszłość.

Świeżo opuściło prasę nowe dzieło prof. Rybarskiego: „Nauka skarbowości” (Warszawa 1935 — str. 399). Jak autor sam stwierdza „książka ta przeznaczona jest przede wszystkim dla uczącej się młodzieży”, do czego dostosowany jest i sposób wykładu i sama treść. Nie znaczy to oczywiście, by podręcznikowy charakter książki miał być przeszkodą dla szerszego ogółu czytelniczego, zainteresowanego zagadnieniami skarbowymi, które w dobie obecnej nabrały takiego znaczenia. Tak ujęty wywód bowiem zyskuje na precyzji i łatwiej wdraża w pamięć zasady wykładane.

Prof. Rybarski dzieli swoje dzieło na sześć części. Wstęp poświęcony jest zakresowi nauki skarbowości i jej rozwojowi.

Skarbowość zajmuje się pewną grupą zjawisk gospodarczych, związanych z działalnością państwa i innych związków prawnopublicznych; jest zatem nauką ekonomiczną, ściśle związaną z nauką o państwie. Przedmiotem jej badań są dochody państwa, zwłaszcza te, w których występuje właściwa mu odrębność ich użytkowania, następnie wydatki w związku z dochodami, wreszcie prawne podstawy gospodarki państwowej. Z tej definicji wynika dalszy podział książki. Mianowicie część druga poświęcona jest budżetowi i prawu budżetowemu, część trzecia wydatkom, czwarta, najobszerniejsza — dochodom, dwie

ostatnie długom państwowym i finansom między państwowym i samorządowym.

W części drugiej autor określa pojęcie budżetu państwowego i jego ogólne zasady, przedstawia powstawanie idei budżetu w poszczególnych państwach, również i w dawnej Polsce, omawia charakter prawny budżetu, sposoby powstawania i wykonywania budżetu, wreszcie kontrolę gospodarki skarbowej. Jak w całej książce, przedmiot traktowany jest na szerokim tle porównawczym i historycznym.

W części następnej, poświęconej omówieniu wydatków państwowych pierwszy rozdział omawia pojęcie i rodzaje wydatków. Niezmiernie interesujące zagadnienie omówione jest w rozdziale drugim, mianowicie wpływ wydatków państwowych na gospodarstwo społeczne. Autor wspomina o teorii reprodukcyjności wydatków, postawionej przez w. Steina, według którego wydatki państwa pomnażają kapitał i dochód wszystkich osób, należących do państwa. Prof. Rybarski wypowiada szereg słusznych zastrzeżeń pod adresem tej teorii. Następny rozdział analizuje wzrost wydatków państwowych w przebiegu historycznym, szczególnie silny po wielkiej wojnie. Ostatni rozdział tej części omawia poszczególne grupy wydatków, przyczem osobno uwzględnione są stosunki polskie.

Następny, najobszerniejszy dział mówi o dochodach państwa. Po przeprowadzeniu klasyfikacji dochodów i omówieniu dochodów prywatno-gospodarczych państwa, autor rozwija w pierw ogólną, a potem szczegółową naukę o podatkach. W części ogólnej

po ustaleniu wstępnych pojęć podatkowych i rodzajów podatków autor przedstawia ewolucję poglądów na zakres i kierunek polityki podatkowej, przyczem uwzględnia teorię podatku jedyne, wysuniętą przez fizjokratyzm, i przełomowe znaczenie teorii podatkowej Adama Smitha.

W dalszym ciągu autor obszernie omawia różne rodzaje zasad podatkowych, zależnie od punktu widzenia: skarbowego, gospodarczego i moralno-politycznego. Rozdział ten kończą uwagi o progresji, o minimum egzystencji i o podwójnym opodatkowaniu.

Dalsze rozdziały zajmują się ważnym zagadnieniem przerzucania podatku i ubocznymi skutkami oraz pozafiskalnymi celami podatku. Prof. Rybarski zbija przytem pogląd Adolfa Wagnera, iż podatek winien być czynnikiem, regulującym rozdział dochodu i majątku społecznego. (Tym samym poglądom holdował, jak wiadomo, w Polsce Władysław Grabski i niejeden z jego następców na stanowisku ministra skarbu.)

W szczegółowej nauce o podatkach autor rozróżnia podatki przychodowe, od dochodu, majątkowe od obrotu, wreszcie opodatkowanie konsumpcji: akcyzy, cła i monopole fiskalne. Trudno w krótkim artykule sprawozdawczym oddać całe bogactwo uwag i spostrzeżeń trafnych i głębokich, wypowiedzianych przez prof. Rybarskiego. Przedstawia on nie tylko zasady danej grupy podatków, ale przeważnie daje przegląd odpowiedniego prawa podatkowego w najważniejszych państwach.

Ostatnie dwie części dzieła obejmują z jednej strony kompleksy długów państwowych, z drugiej zaś finanse między państwowe i samorządowe.

Całość zamykają notatki bibliograficzne.

Dzieło prof. Rybarskiego cechuje obok jasnej dyspozycji materiału i głębokiej znajomości przedmiotu wzięty i przystępny styl pisarski, tak właściwy wszystkim pracom autora.

Piłka nożna

Piłka nożna. W związku z rozpoczęciem pierwszych rozgrywek o mistrzostwo klasy C okręgu łódzkiego został wyznaczony kalendarz pierwszej kolejki mistrz. Zawody rozpoczynają się już w dniu 18 maja, przyczem dalsze rozgrywki trwać będą do dnia 23 czerwca b. r. Kalendarzyk ten przedstawia się następująco:

Sobota, dnia 18 maja, godz. 16.45, boisko Sokola w Pabjanicach: Stern (Pabjanice) — Makabi (Pabjanice).

Niedziela, dnia 19 maja, boisko Sokola w Zgierzu, godz. 11, Boruta — Przybyłowianka, godz. 16.45 Makabi (Zgierz) — Makabi (Ozorków), boisko Sokola w Zduńskiej Woli, godz. 11 Tur (Zd. Wola) — Sokół (Zd. Wola), godz. 16.45 Z. S. S. G. — Strzelec (Zd. Wola), boisko Sokola w Sieradzu, godz. 16.45, Sokół (Sieradz) — Strzelec (Sieradz), boisko w Ozorkowie, godz. 16.15 Tur (Ozorków) — Orle (Ozorków), boisko w Głownie, godz. 16.45 S. K. S. (Gowno) — K. S. M. (Stryków).

Sobota, dnia 25 maja, boisko w Ozorkowie, godz. 17, Stern (Ozorków) — Makabi (Zgierz).

Czwartek, dnia 30 maja, boisko Sokola w Zgierzu, godz. 11, Przybyłowianka — S. K. S. (Głowno), boisko Sokola w Pabjanicach, godz. 11 P. T. C. III — Rudzki K. S., boisko w Zduńskiej Woli Sokola, godz. 11 Strzelec (Zd. Wola) — Tur (Zd. Wola).

Niedziela, dnia 2 czerwca, boisko Sokola w Zgierzu, godz. 11 Boruta — S. K. M. (Stryków), boisko Sokola w Pabjanicach, godz. 11 P. T. C. III — Stern (Pabjanice), boisko Sokola w Zduńskiej Woli, godz. 11 Sokół — Z. S. S. G. II (Zd. Wola), boisko w Rudzkiej Pabjanickiej, godz. 17.15 Rudzki K. S. — Makabi (Pabjanice), boisko Sokola w Ozorkowie, godz. 11 Orle (Ozorków) — Makabi (Ozorków), godz. 17.15 Tur (Ozorków) — Stern (Ozorków), boisko w Złoczowie, godz. 17.15 Strzelec (Złoczew) — Sokół (Sieradz).

Niedziela, dnia 9 czerwca, boisko Sokola w Zgierzu, godz. 11 Przybyłowianka — K. S. M. (Stryków), boisko Sokola w Pabjanicach, godz. 11, Stern (Pabjanice) — Rudzki K. S. Boisko Sokola w Zduńskiej Woli, godz. 11, Tur (Zd. Wola) — Z. S. S. G. II. Boisko Strzelec w Sieradzu, godz. 11, Strzelec II — Strzelec (Złoczew), boisko w Głownie, godz. 17.30 S. K. S. (Głowno) — Boruta (Zgierz).

Sobota, dnia 15 czerwca, boisko Sokola w Ozorkowie, godz. 17.30 Stern (Ozorków) — Makabi (Ozorków).

Niedziela, dnia 16 czerwca, boisko Sokola w Zgierzu, godz. 11, Makabi (Zgierz) — Orle (Ozorków), boisko Sokola w Pabjanicach, godz. 11, Makabi (Pabj.) — P. T. C. III.

Z maską gazową przy pracy biurowej: W Paryżu odbywają się obecnie wielkie ćwiczenia obrony przeciwgazowej — na dworcach, na ulicach, a także w biurach większych fabryk. Na zdjęciu widzimy właśnie maszynistki, które na odgłos syreny o grożącym ataku lotniczym nałożyły natychmiast maski gazowe, by spokojnie dalej pracować.

Czwartek, dnia 20 czerwca, boisko Sokola w Ozorkowie, godz. 17.30, Tur (Ozorków) — Makabi (Zgierz).

Niedziela, dnia 23 czerwca, boisko Sokola w Ozorkowie, godz. 11, Makabi (Ozorków) — Tur (Ozorków), godz. 17.30, Stern (Ozorków) — Orle (Ozorków).

Kluby wymienione na pierwszym miejscu są gospodarzami zawodów i do nich należy przygotowanie boiska oraz organizacja porządku i kasy.

Pięściarstwo

W Bremie odbył się między państwowy mecz bokserski Francja — Niemcy. Zwyciężyli Niemcy 9:7. Widzów 15.000.

Różne

P. U. W. F. mając na uwadze jak najszerszą propagandę kultur — fizycznej w Polsce, ogłosi w najbliższych dniach konkurs otwarty na najlepszy film sportowy w Polsce.

aby na znak żałoby, wszystkie znaczki i odznaczenia klubowe pokryli krepą.

Pływanie

Zamierzenia P. Z. P. Zarząd Polskiego Związku Pływackiego postanowił w bieżącym roku nie organizować żadnych imprez o charakterze międzynarodowym, a w swych kontaktach z zagranicą ograniczyć się jedynie do urzędzenia dwóch meczów w Warszawie w lipcu i sierpniu. Na zawody te projektowane jest sprowadzenie akademickiej drużyny pływackiej z Ameryki, słynnego pływaka Ficka, świetnego skoczka Smitha, przebywającego obecnie w Niemczech, oraz kilku czołowych zawodników Austrii Węgier i Niemiec.

Gry sportowe

Łódź na walnym zebraniu P. Z. G. S. W Warszawie 19. b. m. ma się odbyć w związku z rezygnacją prezesa polskiego związku gier sportowych plk. Mysłowskiego z zajmowanego stanowiska nadzwyczajne walne zgromadzenie, na które jako delegaci z Łodzi pojadą pp. Grabowski i Lityński. Jak wiemy, łódzki zw. gier sport. solidaryzuje się w zupełności ze stanowiskiem plk. Mysłowskiego i będzie starać się o cofnięcie jego postanowienia z rezygnacji prezesa. Prócz tego delegaci łódzcy poruszą na zgromadzeniu ważną sprawę, przesyłanie mistrzostw Polski w grach sportowych, bo kalendarzyk wyznaczony przez P. Z. G. S. nie dawał możliwości zakończenia mistrzostw okręgowych przed rozgrywkami finałowymi. P. Z. G. S. coprawda przesunął terminy mistrzostw hazeny na dni 11, 12 i 13 czerwca, ale to i tak nie zmienia postaci rzeczy, gdyż prócz hazeny pozostała jeszcze koszykówka. Tak więc dokładając do tego jeden tydzień bezczynności, z powodu odwołanych wszelkich imprez, to mistrzostwa nie będą się mogły odbywać w normalnych warunkach.

Łyżwiarstwo

Łyżwiarze obradują. Polski Związek Łyżwiarzy występuje na międzynarodowy kongres federacji łyżwiarzkiej, która się odbędzie w dniach od 3 do 7 czerwca w Sztokholmie, z kilkoma wnioskami w których proponuje wprowadzenie do programu mistrzostw Europy i świata, konkurencyj kobiecych oraz wprowadzenie tabelki rekordów świata kobiecych konkurencyj na 3 i 5 km, a do męskiego — rekordu biegu 1 godzinowego.

Sport w Kielcach

W. K. S. — „Gwiazda”. Na boisku stadionu odbył się mecz piłki nożnej pomiędzy drużynami W. K. S. i „Gwiazda”. Zwycięstwo przypadło W. K. S. który pokonał „Gwiazdę” w stosunku 7:0. Było to zakończenie pierwszej rundy rozgrywek o mistrzostwo klasy „A”.

Makkabi — Ludwików. Ostatnie zawody piłkarskie o mistrzostwo klasy C pomiędzy drużynami „Makkabi” i „Ludwików” zakończyły się przegraną tej ostatniej w stosunku 3:1.

„Co przeżyłem i co widziałem w Sowietach“

Uciekam z Sowietów do Polski

Wyteżona praca — Nędzny zarobek — Jest mi źle — Postanawiam wrócić do Polski — Towarzysz ucieczki — Z 200 rublami uciekamy do Polski — Jesteśmy w Kazaniu — Moskwa — Kobiety motorniczymi w tramwajach — Bazary moskiewskie

XVI.

Pracowałem przy zakładaniu fundamentów. O tem, że praca była ciężka, dodawać chyba nie potrzeba.

Należało wykopać 12 metrów sześciennych ziem w ciągu 12 godzin, pracowaliśmy bowiem na dwie zmiany. Do pracy przychodzili ludzie jeszcze nie wypoczęci po dawnej pracy — a odchodzili — jak szmaty, upadając ze znużenia.

Za wyrobienie „normy“ płacono 2 r. 65 kop. Niby to było dużo, a jednak strasznie mało. Odczułem to, gdy zauważyłem, że sam obiad kosztował 1 r. 50 kop. Ledwie więc zarobku z krwawej otrzymanej pracy na życie starczyło, a gdzie ubranie, buty, pranie bielizny i tyle, tyle innych do życia potrzebnych rzeczy. Człowiek, choć mu w Ojczyźnie nie było dobrze, przyzwyczaił się do innego życia.

Ja już od 8-miu miesięcy chodziłem w niepranej. Jak się w tem czułem — każdy zrozumie, kto choć tydzień żył w takim brudzie. Było mi w tem fatalnie. Sprzykrzyło mi się wreszcie takie życie i postanowiłem uciec z powrotem do Polski.

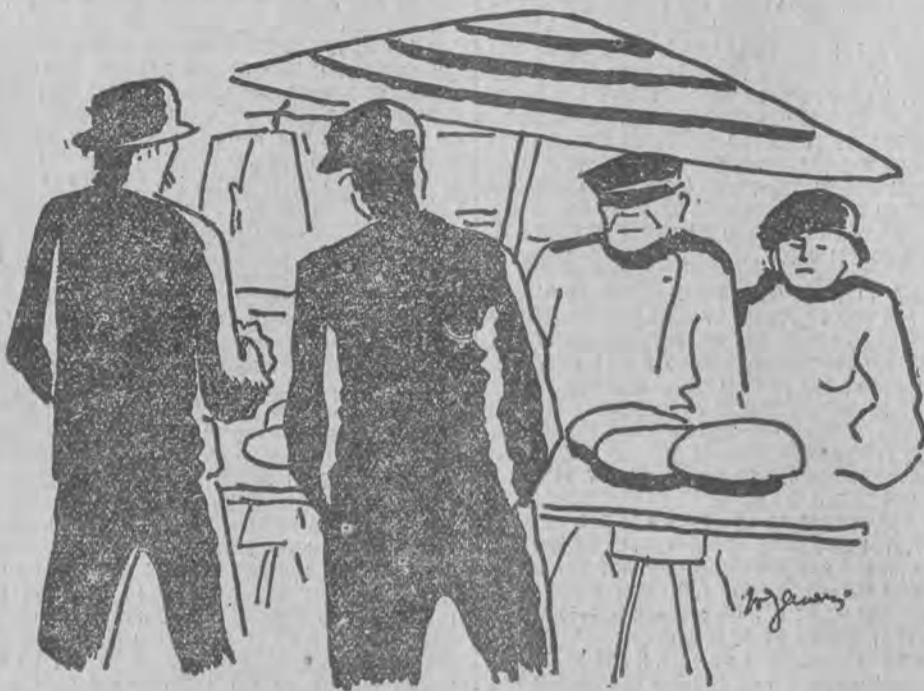
Zdawałem sobie sprawę z tego, że ta myśl łatwa do zrealizowania nie będzie. Przez kordon tyłu straży przedrzeć się, przejść przez pęty i zbieżony kraj, nie wpaść w ręce krasnoarmiejców, nie paść z głodu — to sztuka nie lada. A jednak zdecydowałem się na ten krok.

Umówiło się nas do ucieczki dwóch. Obaj byliśmy Polakami. Mój kolega nazywał się Juljan Terpic i pochodził z Bydgoszczy. W długie noce omówiliśmy dokładnie plan ucieczki i rozważyliśmy wszelkie możliwości.

Wreszcie zdecydowaliśmy się, ustaliliśmy termin ucieczki. Sprzedaliśmy swoje garnitury, a kupiliśmy sobie bluzy i najlżejsze spodnie. Każdy z nas uzyskał w ten sposób dużą — jak nam się zdało — sumę, 200 rubli.

Na drugi dzień rano udaliśmy się na stację i, aby uniknąć podejrzeń, kupiliśmy bilety do Świerdłowska i z powrotem.

W Świerdłowsku nabyliśmy bilety

...w bazarze wszystko można kupić i wszystko sprzedać...

tylko do Kazania, bo do Moskwy sprzedawali bilety tylko za okazaniem dokumentów, a tego nie mieliśmy, a nawet nie mogliśmy zrobić. Nakryto-by nas z miejsca — i koniec marzeń.

W połowie drogi do Kazania Terpic wysiadł na jakiejś miejscowej stacji, żeby kupić mleka. Tymczasem po-

ciąg ruszył. Towarzysz mój nie zdążył już wskoczyć do wagonu. Chwycił tylko pręta przy drzwiach i tak włożył się kilka kroków, aż zaczepił nogą o zwrotnicę bocznego toru i upadł. Za chwilę podniósł się, ale pociąg odbił już daleko. Za nim gonili smutne spojrzenie człowieka, który opóźnił

swój powrót do ojczyzny. Wyobraziłem sobie, jak bardzo jest mu przykro, jak będzie mu smutno, ale cóż mogłem mu pomóc? Pociąg pędził z głuchym stukotem przed siebie i coraz bardziej rozdzielała nas przestrzeń.

Przygnębiony tem wydarzeniem, przybyłem sam do Kazania.

Ponieważ pociąg do Moskwy odchodził dopiero o 18 godzinie, a była 3-cia w nocy, wyszedłem na miasto. Chciałem jakoś zabić czas, a przy tej okazji zobaczyć jedno z większych miast Sowietów. I jeszcze jeden był powód.

Na stacji choćbym chciał, nie mogłem czekać, bo otwierają ją tylko na pół godziny przed odejściem pociągu. Długo chodziłem po mieście i a nim sobie wyobrażałem, jaka spotka mnie wieczorem radość.

Mianowicie spotkał się na stacji z Terpicem, który przyjechał następnym po mnie pociągiem. Uściskaliśmy się serdecznie i ruszyliśmy dalej, do Moskwy teraz już razem.

W pociągu ulokowaliśmy się na grónych półkach, aby nikomu nie przeszkadzać i wtedy Terpic opowiedział mi, jak go złapali krasnoarmiejce, jak uciekł im do lasu, lasem dostał się do następnej stacji, tu wykupił drugi bilet, bo tamten był już nieważny i wreszcie o tem, jak przybył do Kazania.

Tak przybyliśmy do Moskwy.

Na dworcu bardzo ożywiony ruch, tak samo i w mieście, samochody, tramwaje; ulice czyste, domy utrzymane porządnie, zupełnie jak przed wojną, tylko brak sklepów.

Na najbardziej zdziwiło mnie, gdy zobaczyłem, że na niektórych tramwajach kobiety są motorniczymi. Byliśmy głodni i udaliśmy się do bazaru kupić coś do zjedzenia. W bazarze można wszystkiego kupić i wszystko sprzedać. Tu ktoś chce sprzedać stare ubranie, tam jakaś kobieta trzyma stoninę w ręce, inna kielbasę lub rybę i to wszystko na sprzedaż. Prawdziwy perski jarmark.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

Tagoroczna moda kąpieliskowa zapowiada stroje powyższe dla syrenek morskich.

685 725 47 69142 358 802 10023 83 275 396
686 89 71279 547 881 92 72520 718 61 860 946
76 78 374 468 621 97 942 77 88 74156 242 63
483 583 75322 407.
76157 273 710 350 937 51 91 77087 212 548
727 59 975 78065 161 231 403 07 658 66 780
816 86 79186 358 703 44 80023 145 245 32 309
55 407 592 898 926 81342 411 611 37 82069
185 604 76 972 83117 425 94 520 82 84224 77
316 400 624 723 85183 424 86297 715 45 79
977 87168 295 97 861 434 46 69 506 59 617
702 88762 875 89146 338 535 844 989 80308
421 25 574 606 76 742 874 91120 31 289 941 57
92000 88 357 615 930 93064 73 196 283 303 98
674 988 979 91089 99 169 95106 15 455 962
96072 113 841 97140 308 467 538 668 928
98277 309 77 589 633 936 82 99054 554 548
100235 59 387 567 878 101041 514 89 721 809

W mojej szczęśliwej kolekturze
LOS Y do I. klasy 33 loterii
sa już do nabycia
STEFAN CENIOWSKI
Poznań, pl. Wolności 10.
ng 10 232/3

76 925 102009 18 113 367 530 735 994 103072
87 106 51 370 498 594 859 945 104164 257 85
860 105193 270 95 302 17 865 77 813 106222
510 720 107030 112 204 657 714 48 835 51 66
94 939 108183 230 396 507 47 701 916 64 80
106195 628 738 940 110143 427 813 991 111203
97 377 473 727 883 905 112071 565 726 806 61
71 938 113086 155 375 496 970.
114059 136 358 506 744 115005 74 756 391
46 116331 34 90 569 85 117062 474 639 56
118376 533 679 984 118545 827 120142 473 535
839 978 121303 521 48 914 122402 579 98 636
735 814 123013 249 318 525 690 700 963 124055
226 57 378 535 98 126707 15 127188 297 532
84 690 821 44 51 89 917 128087 110 51 261
129445 553 130194 630 741 824 63 131026 308
920 132049 109 540 133463 931 134185 326 79
95 553 704 135290 307 510 822 136419 567 936
41 137541 629 138055 582 636 85 787 999
139080 508 683 796 140044 61 78 281 345 692
779 877 111038 53 222 333 142143 323 87 576
673 773 942 143388 577 966 144213 30 99 485
551 145052 254 578 804 86 956 146192 439 64

703 881 147090 501 66 640 798 148163 592
149466 766 73 805 150086 178 216 311 151038
224 702 901 52.
152014 28 388 94 596 153297 574 853 71
154009 69 429 917 155046 107 25 350 156178
279 472 90 541 680 157132 208 97 314 935
158244 759 159191 204 60 92 630 911 160086
135 238 87 345 89 445 167077 290 364 529 919
162067 360 500 813 24 922 163305 633 775 935
38 164200 519 841 510 694 165003 75 213 523
785 88 166330 546 787 167495 168131 46 61
66 206 360 575 809 169079 152 226 516 741 90
92 973 170318 81 615 903 171038 59 475 537
745 173189 840 174278 647 762 63 354 96 902
175051 376 593 608 339 97 176040 629 791 966
177144 249 338 46 435 99 515 43 681 178458
919 925 179214 321 80 92 922 180087 98 120
522 734 70 181066 396 526 65 846 48 182171
97 268 323 32 72 563 183189 93 553 619 184034
142 603 74 724.

CIĄGNIECIE TRZECIE

Po 10.000 zł n-ry: 1839 121827 145240 183563.
Po 5.000 zł n-ry: 49059 58548 132381.
Po 2.500 zł n-ry: 2254 11371 17982 22398
41827 47369 76318 83883 92847 93330 102262
105771 114833 132269 142279 149191 153136
156782 157571 168235 174782 180425.
Po 1.000 zł n-ry: 6402 12616 20904 26597
31251 33556 35534 67197 71742 73160 79278
83958 86736 89308 90998 91126 93714 103915
106026 111452 123168 131980 136900 139758
145335 148041 150035 151143 153474 156105
164533 167819 172874 174720 176377 179107
179418 184878.
Po 200 zł na N-ry:
130 350 494 639 1121 307 466 594 964 2012

107 90 349 507 43 993 3000 468 636 56 831
4025 125 73 323 512 654 902 5016 168 255
327 6030 34 87 682 788 318 7264 448 327 750
836 977 3120 54 304 753 985 9031 262 84 807
10415 961 11430 54 69 504 51 615 45 824
12193 611 30 915 22 13063 77 687 937 14220
471 795 859 15293 341 448 550 617 51 74
16045 179 253 482 710 34 48 860 91 988 17044
411 574 .8066 446 867 19104 47 389 401 595
678 726 70201 310 44 47 552 57 729 75 948
56 21382 609 38 22249 391 95 473 589 23004
42 52 83 93 147 330 740 977 24286 391 476
642 713 899 25315 33 432 720 828 26304 419
769 818 58 27050 158 406 43 920 25 28034
116 233 352 481 693 719 887 904 29430 44
30175 213 468 31135 59 907 32275 355 577
33017 442 653 702 12 980 34371 717 866 35098
199 36166 328 87 689 997 37071
38194 314 605 732 819 39131 257 434 691
738 808 40017 167 332 632 933 41156 912
71 90 42076 251 470 550 702 888 43053 313
601 44055 56 124 319 653 743 75 845 45101
46 75 318 521 43 766 77 87 46040 95 259 606
829 905 7071 137 71 218 354 80 589 908 48055
542 95 49072 150 414 27 973 50424 530 692
708 56 895 51150 375 79 52011 117 30 70
482 925 53049 458 607 914 64 54017 292 394
647 55210 331 834 56075 256 86 493 832 35 947
57143 200 588 703 54 58086 278 601 59111
209 308 449 619 810 80024 65 647 887 61047
324 648 2 717 82002 69 96 104 76 465 583
956 63003 563 758 46011 408 560 917 95 65044
96 297 790 89 956 66268 97 339 67106 256
549 616 791 932 68010 119 302 634 44 765
857 69465 519 680 873 70116 207 336 449 57
954 71008 72 166 222 328 51 67 534 72297 460
556 918 34 73158 282 98 388 502 37 92 606

76001 03 410 563 76 731 97 77000 514 657
713 26 81 992 73045 347 86 429 540 758 913
29 80077 507 46 789 893 81127 89 387 449 593
722 912 28 67 82228 35 455 75 520 616 29 58
83058 142 93 361 66 401 30 527 324 721 830
960 84123 376 571 643 735 85096 276 97 732
844 86295 467 728 87063 335 484 538 787 88005
550 601 04 737 38 882 89205 322 83 455 620
90111 39 638 44 91275 687 746 334 37 906
92033 42 279 527 601 75 784 857 913 94018 234
72 376 440 67 504 86 714 89 859 957 94015
141 92 213 371 598 678 788
95011 71 137 44 421 699 784 96 96508 836
60 86 928 80 98108 301 936 99120 63 341 197
763 100286 415 81 596 654 101258 939 102026
277 92 301 634 907 103429 640 713 104208
689 909 75 105205 41 490 510 69 76 106059 209
66 475 680 795 807 940 48 107043 197 912 92
108063 427 74 715 57 848 109064 32 122059 201
110169 275 111299 560 616 900 91 112036 429
70 911 113170 200 408 77 613 708 944.
114125 26 40 273 484 696 115049 295 332
116118 99 251 954 117091 569 71 802 987
118068 137 224 75 333 448 82 708 953 119346
467 655 120185 785 121277 394 32 122059 201
377 718 39 123060 383 464 75 984 124418 642
771 824 125570 619 28 979 126259 610 508 828
127367 409 128291 323 55 129081 533 702 940
130003 224 809 940 131230 531 668 86 874
132313 97 746 882 932 133066 614 501 89 374
134148 360 413 766 851 956 81 135409 80 515
922 136149 449 77 594 874 137080 171 363 823
138222 24 420 803 962 82 139371 509 86 140085
410 378 754 141188 209 448 614 61 734 66 91
827 142345 486 582 651 91 96 925 918 143017
83 190 458 621 69 132 522 144105 94 212 12 347
90 145067 199 319 12 146074 362 35 866 147465
579 623 148237 343 455 79 620 854 948 149146
291 336 72 150334 507 942 151162 237 349 54
70 427 544 742 59.
152012 245 465 511 46 709 847 153570 730
859 154010 28 967 155114 334 937 156283 432
758 869 157099 148 252 884 158253 322 613
762 159002 988 160677 940 161121 273 323 95
687 162826 163088 126 672 790 941 54 164118
40 233 69 441 743 165099 438 592 611 12
166234 49 391 418 524 38 713 23 30 167197 219
66 330 32 83 459 168008 279 531 604 716 913
947 169233 450 65 656 69 737 170246 682 77
719 98 852 171271 736 51 71 820 32 982 172214
508 84 686 838 173252 391 450 501 607 55 930
174149 580 696 771 873 175110 467 525 94 798